

30 Ιανουαρίου, 1942

**Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου
του Ράιχ, Αδόλφου Χίτλερ,
στο Αθλητικό Μέγαθρο του Βερολίνου
με την ευκαιρία της 9ης επετείου
από την ανάληψη της εξουσίας**

**30 Ιανουαρίου 1942,
Ομιλία του Αρχηγού και
Καγκελάριου του Ράιχ
Αδόλφου Χίτλερ
στο Αθλητικό Μέγαθρο του
Βερολίνου με την ευκαιρία
της 9^{ης} επετείου
από την ανάληψη της εξουσίας**

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!
Σύντροφοί μου!

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο καθένας μιλάει μπροστά σε μια δημόσια ανοιχτή συγκέντρωση η οποία του φαίνεται η πιο κατάλληλη – μερικοί μπροστά σε ένα κοινοβούλιο του οποίου η ύπαρξη, η σύνθεση και η προέλευση είναι γνωστή σε όλους μας – και για άλλη μια φορά πίστεψα ότι αυτή τη μέρα έπρεπε να επιστρέψω εκεί από όπου προέρχομαι, δηλαδή στο λαό! Είναι όλοι τους εκπρόσωποι αυτού του έθνους, με τη μόνη διαφορά ότι δεν παίρνουν μισθούς και συχνά είναι πιο δύσκολο να έρθουν σε τέτοιες εκδηλώσεις, από ό, τι για τους λεγόμενους διορισμένους εκπροσώπους αυτών των δημοκρατιών.

Πριν μπούμε στο δέκατο έτος του εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Ράιχ, είναι μάλλον σκόπιμο να ρίξουμε μια ματιά στο παρελθόν και να ασχοληθούμε ξανά με τις αρχές της ύπαρξής μας, του μέλλοντός μας και της νίκης μας.

Σήμερα ακούμε πολύ συχνά την παρατήρηση ότι αυτός ο πόλεμος είναι στην πραγματικότητα ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, αυτό σημαίνει ότι ταυτίζουν αυτόν τον αγώνα με τον πρώτο, τον οποίο οι περισσότεροι από εμάς ζήσαμε σαν στρατιώτες. Αυτό δεν είναι μόνο σωστό με την έννοια ότι κι αυτός ο αγώνας καλύπτει σχεδόν ολόκληρο τον κόσμο, αλλά είναι ακόμη πιο σωστό αν σκεφτείτε ότι πρόκειται για τους ίδιους στόχους, ότι οι ίδιες δυνάμεις που προκάλεσαν τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο είναι υπεύθυνες για τον σημερινό, και ότι αυτές οι δυνάμεις και οι εξουσίες επιδιώκουν τους ίδιους στόχους, οι οποίοι τότε ίσως να μην διακρίνονταν με την πρώτη ματιά, αλλά αποτελούσαν τον βασικό λόγο των προθέσεων του αγώνα τους. Δεν είναι μόνο τα ίδια αίτια, αλλά πάνω απ' όλα είναι και οι ίδιοι άνθρωποι. Και μπορώ να πω με υπερηφάνεια ότι σ' αυτό η μόνη εξαίρεση γίνεται από τα κράτη που σήμερα ενσωματώνονται σαν σύμμαχοι από το Γερμανικό Ράιχ, την Ιταλία, την Ιαπωνία και ούτω καθεξής. Διότι ένα πράγμα δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς: ότι ο Τσώρτσιλ ακόμη και πριν το 1914 ήταν ένας από τους πιο λυσσασμένους υποκινητές του πολέμου της εποχής του, ότι ο κύριος Ρούσβελτ εκείνη την εποχή ήταν το ανθρωπάκι του Προέδρου Γουίλσον, ότι οι σημερινοί καπιταλιστές και τότε είχαν ρίξει το βάρος της επιρροής τους στη ζυγαριά προς την πλευρά του πολέμου, ενώ αντίθετα κανείς δεν μπορεί να το αρνηθεί, ότι εμείς ήμασταν εντελώς αθώοι για τον πόλεμο εκείνης της εποχής. Ήμασταν όλοι πολύ απλοί στρατιώτες, όπως είστε εσείς τώρα, αγαπητοί μου τραυματίες που κάθεστε εδώ μπροστά μου, άγνωστοι και ανώνυμοι άνδρες, τους οποίους είχε απλά καλέσει το καθήκον, τίποτα άλλο, και οι οποίοι σαν απάντηση είχαν εκπληρώσει το καθήκον τους όσο καλύτερα μπορούσαν.

Οι ίδιες κινητήριες δυνάμεις που προκάλεσαν τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο είναι τώρα υπεύθυνες για τον δεύτερο. Θα ήθελα να προσθέσω ένα πράγμα εδώ: Η Γερμανία εκείνης της εποχής ήταν μοναρχία, άρα όχι εθνικοσοσιαλιστική δικτατορία, η Γερμανία εκείνης της εποχής ήταν δημοκρατική, άρα όχι εθνικοσοσιαλιστικό κράτος, και η Γερμανία εκείνης της εποχής ήταν κοινοβουλευτική, άρα δεν ήταν αυτό που είναι σήμερα η Γερμανία, για να μην πω τίποτα για όλες τις άλλες διαφορές. Επομένως, έπρεπε να υπάρχουν λόγοι, που δεν βρίσκονται στη μορφή διακυβέρνησης, οι οποίοι τότε όπως και σήμερα οδήγησαν στις επιθέσεις αυτών των δυνάμεων, αν και οι δύο πλευρές προσποιούνται ότι αυτό που τους κάλεσε στο πεδίο της μάχης είναι η μορφή διακυβέρνησης. Εμείς οι Γερμανοί δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι εάν ένα κράτος που είναι στη περιοχή μας υιοθετήσει ξαφνικά μια συγκεκριμένη μορφή διακυβέρνησης, τότε πρέπει να κηρύξουμε πόλεμο σε αυτήν τη χώρα μόνο και μόνο επειδή αυτή η συγκεκριμένη μορφή διακυβέρνησης δεν μας ταιριάζει. Αυτό δεν το καταλαβαίνουμε καθόλου – φυσικά ούτε οι άλλοι το καταλαβαίνουν. Δεν μπήκαν στον πόλεμο για αυτόν τον λόγο. Δεν μπήκαν και ούτε βρίσκονται σε πόλεμο γιατί τους εκνεύρισε η μορφή της διακυβέρνησης του κράτους. Διότι είναι ικανοί να αγκαλιάσουν το χειρότερο είδος διακυβέρνησης ενός κράτους αν είναι απαραίτητο και να αδελοποιηθούν μαζί του. Όχι, όχι, δεν είναι η μορφή διακυβέρνησης, αλλά υπάρχουν άλλοι λόγοι που τους οδήγησαν στον πόλεμο εναντίον του Γερμανικού Ράιχ ακόμη και τότε.

Εκείνη την εποχή η Αγγλία ήταν ο κύριος εκκινητής αυτού του αγώνα, η Αγγλία, η οποία κατά τη διάρκεια 300 ετών, μέσω μιας συνεχούς διαδοχής αιματηρών πολέμων, είχε υποτάξει περίπου το ένα τέταρτο ολόκληρης της επιφάνειας της γης. Γιατί τότε δεν πήγαν μια μέρα οι Ινδοί πρίγκιπες ή οι Ινδικές φυλές ή Ινδοί εκπρόσωποι στο Λονδίνο με το αίτημα: «Άγγλοι ελάτε στην Ινδία και κυβερνήστε μας ή καθοδηγήστε μας!» αλλά ήταν οι Άγγλοι που πήγαν στην Ινδία και οι Ινδοί δεν ήθελαν καθόλου τους Άγγλους. Εισέβαλαν με τη βία και μόνο με τη βία μπορούσαν να εκδιωχθούν. Με τη χρήση βίας υπέταξαν κάποτε αυτήν την ήπειρο με πάνω από 380 εκατομμύρια ανθρώπους και τους κράτησαν υποδουλωμένους. Μόνο με τη χρήση βίας έκαναν το ένα κράτος μετά το άλλο να τους πληρώνει φόρους υποτελείας και άλλους φόρους. Πίσω από αυτή τη δύναμη, φυσικά, βρισκόταν η άλλη, η οποία μυρίζει τις δουλειές παντού όπου υπάρχει μια κατάσταση αναστάτωσης: ο γνωστός μας διεθνής εβραϊσμός. Έτσι η Αγγλία κατέκτησε τον κόσμο σε διάστημα μερικών εκατοντάδων ετών και για να εξασφαλίσει αυτήν την παγκόσμια κατάκτηση, αυτήν την υποδούλωση των λαών, προσπαθεί να διατηρήσει τη λεγόμενη «ισορροπία δυνάμεων» στην Ευρώπη, πράγμα που σημαίνει, ότι προσπαθεί να διασφαλίσει ότι κανένα ευρωπαϊκό κράτος δεν θα είναι σε θέση να αποκτήσει κάποιο βαθμό ισχύος και ενδεχομένως να αποκτή-

σει κάποιο πρωταγωνιστικό ρόλο στην Ευρώπη. Αυτό που ήθελαν ήταν μια κατακερματισμένη Ευρώπη, μια Ευρώπη διαλυμένη, με εξισορροπημένες για πάντα τις δυνάμεις της και για την επίτευξη αυτού του στόχου, η Αγγλία διεξήγαγε τον έναν πόλεμο μετά τον άλλο στην Ευρώπη. Πρώτα είδε την υπεροχή της να απειλείται από την Ισπανία. Αφού νίκησε τελικά την Ισπανία, το ενδιαφέρον της στράφηκε στους Ολλανδούς. Και όταν η Ολλανδία δεν φαινόταν να αποτελεί απειλή, το βρετανικό μίσος συγκεντρώθηκε ενάντια στη Γαλλία. Και όταν τελικά διέλυσαν την Γαλλία με τη βοήθεια όλης της Ευρώπης, τότε πίστεψαν ότι η Γερμανία πρέπει να είναι, κατ' ανάγκη, ένας παράγοντας που θα μπορούσε ενδεχομένως να ενώσει την Ευρώπη. Και τώρα ήταν που άρχισε ο αγώνας κατά της Γερμανίας, όχι από αγάπη για τα έθνη, αλλά μόνο για τα πιο ιδιοτελή λογικά συμφέροντά τους, πίσω από τα οποία, όπως είπα, βρίσκεται εκείνος ο αιώνιος εβραϊσμός, ο οποίος, σε κάθε αγώνα μεταξύ των εθνών, είναι σε θέση να αποκομίζει κέρδη και να κερδίζει όπου υπάρχει σύγχυση και διαμάχη. Είναι γνωστό ότι ανέκαθεν ήταν οι ηθικοί αυτουργοί αναταραχών μεταξύ των εθνών, επειδή ήταν σε θέση να επωφεληθούν μόνο σε καιρό αναταραχών και επειδή μια περίοδος ειρήνης θα μπορούσε να οδηγήσει σε προβληματισμό και, επομένως, και στην αναγνώριση των μεθόδων αυτών των παρασίτων όλων των εθνών.

Όταν έφτιαξαν για πρώτη φορά έναν παγκόσμιο συνασπισμό ενάντια στο τότε Γερμανικό Ράιχ το 1914, βρήκαν κάποιες δικαιολογίες. Τότε είπαν: «Η Γερμανία πρέπει πρώτα να απελευθερωθεί από τον αυτοκράτορά της!» Αυτό, φυσικά, δεν θα έπρεπε να απασχολεί τους Άγγλους, αλλά μάλλον είναι μια εσωτερική υπόθεση του γερμανικού λαού. Αλλά οι Άγγλοι ανησυχούν πάντα για τα άλλα έθνη, και κατά συνέπεια ήθελαν να απελευθερώσουν και τη Γερμανία από τον αυτοκράτορα της εκείνη την εποχή. Συνέχισαν λέγοντας: «Είναι ο μιλιταρισμός που κάνει τον γερμανικό λαό δυστυχισμένο και τον καταδυναστεύει!» Οι Άγγλοι είναι παντού ενάντια στην καταπίεση και ενάντια στη δυστυχία που επιβάλλεται στους λαούς. Και τελικά συνέχισαν λέγοντας: «Ο πόλεμος δεν πρέπει να ξαναγίνει, επομένως, ας κάνουμε πόλεμο κατά του πολέμου!» Μια υπέροχη, δελεαστική, λαμπρή προοπτική! Αν κάποιος ήθελε να το εφαρμόσει εκ των υστέρων, δηλαδή, αν κάποιος ήθελε να πει: «Συμφωνούμε ότι ο πόλεμος είναι μια αδικία, επειδή μόνο μια βάνουση δύναμη αποφασίζει τον πόλεμο, γι' αυτό θέλουμε να εξαλείψουμε κάθε βία, γι' αυτό θα καταργήσουμε όλα όσα προέκυψαν μέσω του εξαναγκασμού μέχρι τώρα. Ένα πολύ δύσκολο ξεκίνημα, φυσικά, γιατί ολόκληρος ο κόσμος έχει οικοδομηθεί μέχρι τώρα σύμφωνα με την αρχή του δικαίου μόνο του ισχυρού. Αλλά και πάλι θα ήταν υπέροχο αν η Αγγλία είχε οδηγήσει τον υπόλοιπο κόσμο στην αποστροφή του πολέμου με αυτόν τον τρόπο, παραδίδοντας τα κέρδη των

δικών της πολέμων, δηλαδή καθιστώντας τα ξανά διαθέσιμα στον υπόλοιπο κόσμο. Αν το είχε κάνει αυτό η Αγγλία, θα είχε δηλώσει: «Μισούμε τον πόλεμο, οπότε αποχωρούμε αμέσως από τη Νότια Αφρική· επειδή την αποκτήσαμε από τον πόλεμο. Μισούμε τον πόλεμο, γι' αυτό φεύγουμε από την Ινδία επειδή την έχουμε υποτάξει με πόλεμο, μισούμε, για παράδειγμα, τον πόλεμο, γι' αυτό φεύγουμε και από την Αίγυπτο επειδή την έχουμε υποτάξει με τη βία, θα αποσυρθούμε και από ολόκληρη την Μέση Ανατολή γιατί και αυτή έγινε δική μας μέσω της βίας» – θα ήταν μια θαυμάσια χειρονομία να κηρύζουμε πόλεμο στον πόλεμο με αυτόν τον τρόπο!

Αλλά ο αγώνας, δηλαδή ο πόλεμος ενάντια στον πόλεμο σήμαινε κάτι εντελώς διαφορετικό στην Αγγλία, συγκεκριμένα, αυτός ο πόλεμος ερμηνεύτηκε σαν πόλεμος ενάντια σε κάθε δυνατότητα αποκατάστασης της αδικίας που διαπράχθηκε σε αυτόν τον κόσμο. Αυτό σήμαινε. Για το σκοπό αυτό λοιπόν, κρατήστε την δύναμη σε αυτόν που την έχει ήδη, και αρνηθείτε κάθε δυνατότητα ισχύος σε αυτόν που δεν έχει καμία. Είναι περίπου το ίδιο με τη στάση που αναγνωρίζουμε και στην εσωτερική πολιτική, όταν οι άνθρωποι λένε: «Δεν θέλουμε άλλες αλλαγές στην κοινωνική τάξη. Όποιος είναι πλούσιος πρέπει να παραμείνει πλούσιος, όποιος είναι φτωχός πρέπει να παραμείνει φτωχός· όπως είναι τα πράγματα, έτσι τα θέλουν κι αυτοί και όπως τα θέλουν αυτοί έτσι ας παραμείνουν· γιατί ο άνθρωπος δεν πρέπει να επαναστατεί ενάντια σε αυτό που κάποτε ήθελε, γιατί έτσι είναι.»

Ξέρετε, εθνοσύντροφοί μου, τις εθνικοσοσιαλιστικές μας αντιλήψεις απέναντι σε αυτό. Σε κάθε κατάσταση και σε κάθε στιγμή σε αυτόν τον κόσμο βλέπουμε την απόδειξη μιας αδιάλειπτης διαδικασίας ζωής. Είναι αδύνατο να το πούμε οποιαδήποτε στιγμή: Εδώ σταματά αυτή η εξελικτική διαδικασία, γιατί είναι η φύση της εξέλιξης όλων των πραγμάτων ότι κάθε διακοπή αυτής της διαδικασίας της ζωής πρέπει να οδηγήσει στην εξαφάνιση. Αντιθέτως, είναι στην ουσία της φύσης να επιλέγεται και να εξυψώνεται πάντα ο πιο ικανός, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να ανοίξει ένας δρόμος μέσα στους λαούς, ώστε αυτοί που είναι πιο ικανοί να μην μπλοκαριστούν από τα κοινωνικά συστήματα, ότι δεν πρέπει να επιτραπεί στις οικονομικές συνθήκες των λαών να σταματήσουν τη διαδικασία, αλλά πρέπει να διασφαλιστεί μια συνεχής ροή φρέσκου αίματος και στο εσωτερικό και ότι όλα όσα είναι σάπια από πάνω επειδή είναι νωθρά θα πρέπει να νεκρωθούν, γιατί πρέπει να νεκρωθούν, γιατί είναι ώριμα να νεκρωθούν και δεν πρέπει να διατηρηθούν.

Άρα λοιπόν ο «πόλεμος κατά του πολέμου» ήταν ένα εντελώς υποκριτικό σύνθημα. Η καλύτερη απόδειξη για αυτό είναι ότι τη στιγμή που τελείω-

σε ο πόλεμος, οι συνθήκες για έναν νέο πόλεμο δεν μπορούσαν σε καμία περίπτωση να αποφευχθούν, αλλά ούτε και τα μέσα για τη διεξαγωγή νέου πολέμου. Θα ήταν μια θαυμάσια χειρονομία εάν μετά τον αφοπλισμό της Γερμανίας, όπως είχε υποσχεθεί στη συνθήκη, η Αγγλία, η Αμερική και η Γαλλία είχαν επίσης αφοπλιστεί. Τους το προτείναμε συχνά, τους παρακαλούσαμε την εποχή της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και ακόμα και αργότερα τους ζητούσαμε να το κάνουν. Ούτε καν το σκέφτηκαν! Αντίθετα, οι πόλεμοι συνεχίστηκαν. Μόνο ο μοναδικός ηττημένος, ο γερμανικός λαός, έχασε κάθε προοπτική σε αυτόν τον κόσμο για να αλλάξει για άλλη μια φορά την κατάστασή του προς το καλύτερο.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσαν στον για τον πόλεμο στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν παρόμοιες αυτές με τις οποίες πολεμούν σήμερα. Στην αρχή ο πόλεμος από έξω, δηλαδή ο πόλεμος με τη μορφή δημιουργίας συνασπισμών. Εδώ ταιριάζει ένα κομμάτι από το θράσος του Τσώρτσιλ, που λέει σήμερα: «Η Αγγλία δεν ήταν ποτέ σε θέση να διεξάγει έναν πόλεμο μόνη της κατά της Ιταλίας ή της Γερμανίας». Αλλά για χρόνια ο ίδιος άνθρωπος έδινε εγγυητικές υποσχέσεις σε ολόκληρο τον κόσμο μέσω του εκπροσώπου του. Τώρα παραδέχεται ότι δεν θα μπορούσαν να πολεμήσουν μόνοι τους. Αλλά έδωσαν εγγυήσεις στα κράτη της Βαλτικής, έδωσαν εγγυήσεις στα Βαλκάνια. Περιφέρονταν δηλώνοντας σε κάθε κράτος του κόσμου: «Θέλετε εγγύηση; Η Μεγάλη Βρετανία θα σας συμπαρασταθεί με όλη της τη δύναμη και θα σας προστατεύσει». Σήμερα ο ίδιος αρχιψεύτης λέει: «Δεν ήμασταν σε θέση να κάνουμε έναν πόλεμο μόνοι μας». Κι αυτό είναι σωστό. Ακόμα και στον παγκόσμιο πόλεμο δεν θα μπορούσατε να πολεμήσετε μόνοι σας. Γι' αυτό, έφτιαξαν έναν συνασπισμό εναντίον μας σε παγκόσμιο επίπεδο. Και οι μέθοδοι έχουν παραμείνει οι ίδιες: υποσχέσεις σε όλους εκείνους που είναι ολιγόπιστοι ή ευκολόπιστοι ή ηλίθιοι, που ήθελαν να βασιστούν σε αυτές τις υποσχέσεις, και επιπλέον, προσπαθούσαν να εκπροσωπήσουν τα δικά τους συμφέροντα με όσο το δυνατόν περισσότερο αίμα. Πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι η βρετανική παγκόσμια αυτοκρατορία στα 400 χρόνια της δημιουργίας της έπρεπε να χύσει σε αμέτρητους πολέμους μόλις το 10% του αίματος που χρειάστηκε η Γερμανία για να υπερασπιστεί μόνη της την ίδια της την ύπαρξη, και παρ' όλα αυτά, εμείς πάντα χάναμε όλο και περισσότερα.

Αυτή η αλήθεια συνδέεται με τη δεύτερη βρετανική μέθοδο, δηλαδή με τη μέθοδο του κατακερματισμού. Την εποχή που εμφανιζόταν η Βρετανική Αυτοκρατορία, η Γερμανία κατακερματίστηκε στο εσωτερικό της. Εκείνη την εποχή υπήρχαν συλλογιστικές που σήμερα πλέον δεν καταλαβαίνουμε, συλλογιστικές θρησκευτικής φύσης που δυστυχώς καταπολεμήθηκαν μόνο με σπαθί, συλλογιστικές που έγιναν φρικτές ως

προς τις συνέπειές τους, που μας φαίνονται ασήμαντοι στην εσωτερική τους ύπαρξη. Μόνο αυτές οι σκληρές εσωτερικές θρησκευτικές διαμάχες, που στοίχισαν στο γερμανικό λαό ατέλειωτο αίμα, έδωσαν την ευκαιρία στην Αγγλία, την ίδια περίοδο, να εγείρει έναν παγκόσμιο ισχυρισμό, που ποτέ δεν θα είχε το δικαίωμα ούτε σε αριθμό ούτε σε σημασία. Επειδή πρέπει να επισημάνω ξανά ότι εμείς οι Γερμανοί δεν είμαστε οι νεοσύστατοι, αλλά αν θέλετε να μιλήσετε για νεοσύστατους, τότε είναι απολύτως οι Άγγλοι, και όχι εμείς! Εμείς έχουμε μια παλαιότερη ιστορία. Και κατά την εποχή που η Ευρώπη γνώριζε μια τεράστια γερμανική αυτοκρατορία, η Αγγλία τότε ήταν ένα πολύ ασήμαντο, μικρό, καταπράσινο νησί.

Στον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο, οι δυνατότητες αυτού του κατακερματισμού βρίσκονταν σε έναν άλλο τομέα. Αφού τα θρησκευτικά προβλήματα δεν προκαλούσαν άλλη αιματοχυσία, ειδικά επειδή οι ίδιοι οι ιερείς δεν θα ήταν πλέον έτοιμοι να θυσιάσουν τη ζωή τους για αυτούς τους σκοπούς, προέκυψε μια νέα δυνατότητα μετά την αδυναμία εμπλοκής του γερμανικού λαού σε εσωτερικές δυναστικές κρίσεις: το παιχνίδι των κομμάτων. Το ζήσαμε τότε. Κόμματα της δεξιάς και της αριστεράς, τα οποία διασπάστηκαν περαιτέρω, μισή ντουζίνα αστικά φαινόμενα, μισή ντουζίνα αστικά φαινόμενα επανειλημμένες υποδιαίρεσεις. Και με αυτά τα κόμματα, ξεκινώντας από την αστική τάξη του κόμματος του Κέντρου μέχρι το KPD (Κομμουνιστικό Κόμμα της Γερμανίας), ήταν δυνατό εκείνη την εποχή να υπονομευθεί και να διασπαστεί ο γερμανικός λαός αργά στο εσωτερικό του. Ακόμα κι έτσι, η πορεία του πολέμου ήταν απρόσμενα λαμπρή. Τα έτη 1914 μέχρι το 1918, απέδειξαν ένα πράγμα, ότι ο εχθρός δεν ήταν ο νικητής· ήταν μια φαύλη εξέγερση, υποκινούμενη από τους μαρξιστοκεντρώους, φιλελεύθερους, καπιταλιστές φορείς και πίσω από όλους αυτούς ήταν ο αιώνιος Εβραίος σαν κινητήρια δύναμη. Οδήγησαν εκείνη την εποχή τη Γερμανία στην κατάρρευσή της.

Αυτό το γνωρίζουμε σήμερα από την ετυμηγορία των ίδιων των Άγγλων, ότι το 1918 ήταν στα πρόθυρα της δικής τους κατάρρευσης, όταν ίσως ένα τέταρτο πριν από τις 12 έγινε η εξέγερση στη Γερμανία. Σε αυτό προστέθηκε η δειλία των τότε κυβερνήσεών μας, η αναποφασιστικότητά τους, η διστακτικότητά τους, η δική τους αβεβαιότητα. Και έτσι χάθηκε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, όχι λόγω της αξίας των αντιπάλων μας, αλλά αποκλειστικά από δική μας υπαιτιότητα.

Οι συνέπειες αυτής της κατάρρευσης τον Νοέμβριο δεν ήταν η αποδοχή της Γερμανίας στις ανοιχτές αγκάλες της παγκόσμιας δημοκρατίας, δεν ανησυχούσαν για την απελευθέρωση του γερμανικού λαού από τα βάρη του και την ανύψωση του γερμανικού λαού σε υψηλότερο πολιτιστικό

επίπεδο· αυτό δεν μπορούσαν να το κάνουν καθώς οι ίδιοι ήταν σε πολύ χαμηλότερο, αλλά οι συνέπειες ήταν η πιο τρομακτική κατάρρευση, πολιτικά και οικονομικά, που έχει βιώσει ποτέ ένας λαός.

Εκείνη την εποχή αντιμετωπίσαμε έναν άνδρα που είχε προκαλέσει απεριόριστη ζημιά στο γερμανικό λαό: τον Γούντροου Γουίλσον, τον άνδρα που μας είπε ψέματα κατά πρόσωπο και ψυχρά, ότι αν η Γερμανία κατέθετε τα όπλα της, τότε θα αποκτούσε μια συμφιλιωτική ειρήνη κατανόησης, δεν θα έχανε τις αποικίες της, αλλά τα αποικιακά προβλήματα θα αντιμετωπιζόταν δίκαια. Ο άνδρας μας είπε ψέματα ότι τότε θα γινόταν γενικός αφοπλισμός, ότι τότε θα γινόμασταν αποδεκτοί σε μια ίση ένωση εθνών και λαών με ίσα δικαιώματα κ.λ.π. Μας είπε ψέματα ότι έτσι η μυστική διπλωματία θα εξαλειφθεί και ότι και ότι τότε θα έρθει η ώρα μιας νέας εποχής ειρήνης, ισότητας, λογικής και ούτω καθεξής. Το ανδρείκελο αυτού του αρχιψεύτη ήταν ο σημερινός Πρόεδρος Ρούσβελτ. Ήταν το δεξί του χέρι. Ο γερμανικός λαός μας τον εμπιστεύτηκε τότε. Δεν γνώριζαν ότι πρόκειται για έναν Αμερικανό πρόεδρο, δηλαδή για έναν άνθρωπο που δεν σέβεται την αλήθεια, ο οποίος, για παράδειγμα, μπορεί να πει ήρεμα πριν από τις εκλογές: «Θα ψηφίσω κατά του πολέμου», και μετά τις εκλογές μπορεί να πει: «Υποστηρίζω τον πόλεμο», και ο οποίος όταν κληθεί να λογοδοτήσει γι' αυτό, μπορεί να δηλώσει με την ίδια ηρεμία: «Το είπα τότε γιατί πίστευα ότι θα υπήρχαν ηλίθιοι άνθρωποι που θα το έπαιρναν σαν αλήθεια και θα με επέλεγαν για αυτό». Αλλά υπήρχε ακόμη ένα πράγμα που δεν ήταν γνωστό, δηλαδή ότι είχαμε να κάνουμε με ένα θύμα παράλυσης, με έναν τρελό, ο οποίος ήταν τότε επικεφαλής αυτού του λαού, με τον οποίο ο γερμανικός λαός δεν είχε έρθει ποτέ σε σύγκρουση στην ιστορία του!

Έτσι ήρθε τότε η ώρα της χειρότερης απογοήτευσης, η οποία ξεκίνησε τη στιγμή που οι Γερμανοί διαπραγματευτές στο δάσος της Κομπιέν, που εμείς γνωρίσαμε τώρα για δεύτερη φορά, πλησίασαν το βαγόνι πολυτελείας και αμέσως τους έθεσαν την αγενή ερώτηση: «Τι θέλουν οι κύριοι εδώ;» Υπήρξε μια κατάπαυση πυρός, που στην πραγματικότητα σήμαινε ήδη απόλυτη ανυπεράσπιση. Και η συνέπεια αυτής της ανακωχής ήταν τότε η ειρηνευτική συνθήκη, ο πλήρης αφοπλισμός του λαού μας και μαζί του η αφαίρεση των δικαιωμάτων του και ταυτόχρονα η λεηλασία και η καταστροφή μέσω μιας διεθνούς οικονομικής συνωμοσίας, που έριξε τον λαό μας στην πιο βαθιά δυστυχία. Μας είπαν από πριν: «Οποιος ισχυρίζεται ότι σκοπεύουμε να πάρουμε τις αποικίες από τη Γερμανία, λέει ψέματα». Μας τις πήραν! Έλεγαν: «Οποιος ισχυρίζεται ότι σκοπεύουμε να στερήσουμε τη Γερμανία από τον εμπορικό της στόλο, δεν λέει την αλήθεια». Μας τον πήραν! Είχαν πει προηγουμένως: «Οποιος ισχυρίζεται ότι θέλουμε να αποσπάσουμε τμήματα του γερμανικού λαού ξεσηκώνει τον λαό». Αργότερα μας αφαι-

ρούσαν το ένα μέρος μετά το άλλο! Όλες οι υποσχέσεις αθετήθηκαν! Σε λίγους μήνες ο γερμανικός λαός βυθίστηκε σε μια αφάνταστη βαθιά απελπισία, απελπισία παντού σε κάθε γωνιά χωρίς τέλος χωρίς καμιά ελπίδα, ένας πεινασμένος λαός στον οποίο δεν του επιστράφηκαν οι αιχμάλωτοι πολέμου, ούτε και μετά την ανακωχή και μάλιστα ακόμη και μετά τη συνθήκη ειρήνης, ένας λαός στον οποίο δεν δόθηκε φαγητό, ακόμη και τότε που ήταν ανυπεράσπιστος, τον οποίο εκβίαζαν επανειλημμένα, αν μελετήσετε προσεκτικά εκείνες τις εποχές, από τον οποίο ζητήθηκε ξανά και ξανά η υποταγή, εκβιαζόμενος από κάποια νέα καταστολή.

Ακόμα και σήμερα, όταν σκεφτεί κανείς αυτό, τότε πέφτει σε μια κατάσταση οργής και μίσους απέναντι σε έναν κόσμο στον οποίο κάτι τέτοιο είναι νοητό και εφικτό.

Εκείνη η εποχή, εθνοσύντροφοί μου, ήταν τότε που όλα είχαν γκρεμιστεί, όταν η ανώτατη κορυφή του Ράιχ είχε φύγει στο εξωτερικό, όταν οι άλλοι παραδόθηκαν, όταν οι ένοπλες δυνάμεις έπρεπε να παραδώσουν τα όπλα τους, όταν ο ίδιος ο λαός αποπλίστηκε οικειοθελώς, την εποχή που εξακολουθούσαν να μαίνονται εναντίον της Γερμανίας, που έγραφαν στις εφημερίδες μας: «Είναι καλό που χάσαμε τον πόλεμο», που βρέθηκαν αχαρακτήριστα υποκείμενα που δήλωναν: «Δεν μπορούσαμε να κερδίσουμε τον πόλεμο», ήταν η εποχή που ακόμη κι αν κάποιος σκεφτόταν τη Γερμανία ή μιλούσε γι' αυτήν όλοι τον έφτυναν, σε μια εποχή που – θα μπορούσα να πω – η αποποίηση της ζωής κηρύσσονταν ως ιδεώδες και ντρεπόταν να εμφανιστεί στον κόσμο σαν Γερμανός, ήταν την εποχή, εθνοσύντροφοί μου, που ξεκίνησα την πολιτική μου ζωή με την απόφαση να ξαναχτίσουμε αυτή τη Γερμανία. Ήταν μια τόσο τρελή απόφαση στα μάτια πολλών άλλων, που οι πιο στενοί μου φίλοι δεν με καταλάβαιναν. Απέκτησα τη δύναμη να πάρω αυτήν την απόφαση μόνο από τη γνώση του λαού. Αν, εκείνη την εποχή, δεν γνώριζα πάνω από δέκα χιλιάδες, πιστέψτε με, εθνοσύντροφοί μου, δεν θα στεκόμουν μπροστά σας σήμερα. Δεν θα έβρισκα ποτέ το κουράγιο για αυτή τη σκέψη που είναι ικανή να φέρει επανάσταση σε έναν λαό: Αποφασιστικότητα και πίστη. Εκείνη την εποχή γνώριζα κυρίως το ευρύ κοινό. Πάνω απ' όλα, γνώριζα τους συντρόφους μου. Ήξερα ότι αυτοί οι άνδρες, εδώ και τέσσερα χρόνια είχαν πετύχει κάτι ανυπολόγιστο, κάτι χωρίς προηγούμενο. Ήξερα πόσο αξιόπιστοι ήταν. Ήξερα ότι αν είχαν μόνο τη σωστή ηγεσία, ότι ποτέ δεν θα είχαν συμφωνήσει σε μια συνθηκολόγηση, ούτε και οι σύντροφοί τους, αφού ο καθένας τους γνώριζε ότι τόσοι πολλοί σύντροφοί μου είχαν ήδη πέσει για αυτό για το οποίο πολεμούσα. Δεν μπορούσα να τους απογοητεύσω, θα ήταν προδοσία των συντρόφων μου. Αντιμετωπίζονταν εξίσου άσχημα από τη ζωή με εμένα. Είχαν επίσης συνεισφέρει τη ζωή τους στον σκοπό αυτό.

Γνώριζα αυτήν τη μεγάλη μάζα του γερμανικού λαού, από την καταγωγή μου, από την ζωή μου εκείνη την εποχή. Και αυτή η μάζα όχι μόνο διατήρησε την πίστη μου στον λαό μου, αλλά μου έδωσε και νέα και αργότερα την ενδυνάμωσε με την πάροδο των ετών, όταν βρισκόμουν μπροστά σε αντίξοες περιστάσεις ή όταν κάποια ατυχία φαινόταν να απειλεί την πραγματοποίηση των σχεδίων μου.

Μου ήταν σαφές ότι όλη αυτή η εξέλιξη, όπως τη ζήσαμε ακριβώς τα τελευταία είκοσι, τριάντα χρόνια πριν από τον πόλεμο, δεν θα οδηγούσε σε τίποτα άλλο εκτός από τη κατάρρευση. Και έτσι είχα ήδη πάρει από την αρχή την απόφαση να κηρύξω τον πόλεμο σε αυτήν την εξέλιξη, αυτό δεν σήμαινε απλώς να δηλώσω: Θέλω η Γερμανία να αποκτήσει ξανά μια Βέρμαχτ, να αποκτήσει έναν στρατό ή να αποκτήσει μια αεροπορία, αλλά μου ήταν σαφές ότι πρώτα απ' όλα πρέπει να αλλάξει η εσωτερική δομή των κοινωνικών τάξεων, ότι στο νεκρό σώμα του λαού μας έπρεπε να αφήσουμε το αίμα να κυλήσει και πάλι από κάτω και ότι για το σκοπό αυτό έπρεπε οι κοινωνικές τάξεις να υποστούν μια σοβαρή επέμβαση. Δεν θεώρησα αυτή την επέμβαση σαν δυνατή μετά την ανάληψη της εξουσίας, αλλά είχα την πεποίθηση ότι η δύναμη θα μπορούσε να δοθεί μόνο σε ένα σώμα το οποίο ήδη θα ενσάρκωνε την εικόνα και την ουσία της νέας κατάστασης, δηλαδή ήμουν αποφασισμένος να δημιουργήσω ένα πολύ μικρό κίνημα, ξεκινώντας από λίγους ανθρώπους, οι οποίοι θα έπρεπε ήδη να ενσαρκώνουν αυτό που αργότερα οραματίστηκα ως ουσιαστικό για το σύνολο. Και αυτό ίσως να μην ήταν τόσο δύσκολο, όσο νόμιζαν κάποιοι, στο μέτρο που ήμουν ήδη σε επιφυλακή από τον κίνδυνο να μπουν στις τάξεις μου ανάξιοι γλείφτες ή άτομα γεμάτα εγωισμό. Γιατί όποιος προσχώρησε σε αυτό το κίνημα το 1919, το 1920, το 1921, το 1922, το 1923 έπρεπε να είναι ένας απεριόριστα ιδεαλιστής. Οποιοσδήποτε άλλος θα μπορούσε να πει: «Αυτός είναι εντελώς ανόητος, θέλει να χτίσει έναν νέο λαό, θέλει να ιδρύσει ένα νέο κράτος, θέλει να οργανώσει νέες ένοπλες δυνάμεις, θέλει να απελευθερώσει ξανά τη Γερμανία και δεν έχει καν όνομα, δεν έχει κεφάλαια, ούτε τον Τύπο, κανένα κόμμα δεν τον υποστηρίζει, δεν έχει τίποτα απολύτως – ένας τρελός.» Έπρεπε να είναι απεριόριστα ιδεαλιστές αυτοί που είχαν έρθει σε μένα τότε, διότι δεν είχαν τίποτα να κερδίσουν, αλλά πάντα μόνο να χάσουν, πάντα μόνο να θυσιάσουν. Και μπορώ να πω για όλους τους συνεργάτες μου, όλους εκείνους που εκείνη τη στιγμή και αργότερα με στήριξαν: δεν είχαν τίποτα να κερδίσουν απλώς είχαν να χάσουν τα πάντα. Και πόσοι έχουν χάσει τα πάντα, ακόμη και τη ζωή τους.

Ξεκίνησα τώρα αυτόν τον αγώνα πρώτα ενάντια στη βλακεία, τη βλακεία και την αδράνεια, των αποκαλούμενων ανώτερων στρωμάτων μας. Τον ξεκίνησα ενάντια στη δειλία που είχε διαδοθεί παντού, αυτή τη δειλία

που προσποιούνταν πάντα ότι ήταν εξυπνάδα και έλεγε, πρέπει να υποταχθούμε, πρέπει να είμαστε υπομονετικοί ή όπως έλεγε ο κ. Ερτσμπέργκερ: «Πρέπει να υπογράψουμε τα πάντα, πρέπει να υπογράψουμε όλα όσα βάζουν μπροστά μας, τότε θα μας συγχωρήσουν, τότε θα είναι πάλι όλα καλά». Εκείνη την εποχή έπρεπε να παλέψω ενάντια σε αυτήν την υπερβολική δειλία, που έκανε τα πάντα αντί να πάρει θέση, έπρεπε να πολεμήσω τότε, σε μικρούς και σταδιακά μεγαλύτερους κύκλους. Πόσο συχνά δεν είχαμε δει αυτή την αστική τάξη να μας λέει συνέχεια: «Μα γιατί βγαίνετε στους δρόμους, δεν βλέπετε ότι οι άλλοι δεν το θέλουν αυτό, ότι αυτό οδηγεί αναπόφευκτα πάντα σε περισσότερες συγκρούσεις; – Γιατί; Επειδή είστε προκλητικοί, οπότε σταματήστε να τους προκαλείτε, σταθείτε πίσω, σιωπήστε.» Και εμείς δεν σιωπούσαμε· εκείνη την εποχή έφτιαξα το πρόγραμμα: Οι γερμανικοί δρόμοι ανήκουν στους Γερμανούς και όχι στους Εβραίους. Και ξανακέρδισα τους δρόμους για αυτούς τους Γερμανούς άνδρες, όχι με την εξυπνάδα των δειλών, αλλά με τη γενναιότητα αυτών των τολμηρών που εκείνη την εποχή προσχώρησαν σε μένα και που ήταν έτοιμοι να καθαρίσουν τους δρόμους από τους εχθρούς μας και σιγά-σιγά να κουβαλήσουν τα γερμανικά χρώματα σε αυτούς τους γερμανικούς δρόμους, στις γερμανικές αγορές, στα χωριά και στις πόλεις. Και τότε έπρεπε να συνεχίσω να πολεμώ ενάντια στα εγωιστικά συμφέροντα πολλών ατόμων.

Ο άνδρας της αριστεράς μου είπε: «Πηγαίνεις κόντρα στα συμφέροντά μου» ή «Πηγαίνεις ενάντια στα συμφέροντά μου. Το συμφέρον μου είναι το ταξικό συμφέρον και αυτό το ταξικό συμφέρον με υποχρεώνει να σκοτώσω τον άλλο!» Και το άλλο φάσμα μου είπε: «Κύριε, μείνετε μακριά από τα συμφέροντά μας. Έχουμε ταξικά συμφέροντα, εμείς έχουμε και τα δικά μας συμφέροντα. Μην μπαίνετε στο δρόμο μας, μην μπαίνετε εδώ.» Έπρεπε να στραφώ και στις δύο πλευρές. Και πάνω από τα συμφέροντα, που φαινόταν να βρίσκονται στις θέσεις ή στις τάξεις, υπήρχαν τα συμφέροντα που βρίσκονται στην εθνικότητα, σε εκείνη την κοινότητα που δεν μπορεί να διασπαστεί.

Όλα αυτά φαίνονται σήμερα να είναι τόσο προφανή, αλλά οι παλιοί συμπολεμιστές μου ξέρουν, ότι δεν ήταν τόσο αυτονόητο να βάλουμε αυτές τις αυτονόητες διαπιστώσεις στα εγκάρσια κρανία του λαού μας από την αριστερά και τη δεξιά. Οι μεν δεν ήθελαν να κάνουν αυτή τη σκέψη, από καθαρή εγκράτεια, επειδή έλεγαν: «Τι; θα σπάσουμε τα κεφάλια των άλλων!» Και οι άλλοι δεν ήθελαν να την αποδεχτούν λόγω της νωθρότητας ή της βλακείας τους, λόγω της νωθρότητας να σκέφτονται, επειδή είπαν: «Αυτό δεν γινόταν μέχρι τώρα, γιατί να αλλάξουμε ξαφνικά τώρα; Τέλος πάντων, δεν μπορείς να μας ζητάς να κάνουμε παρέα με αυτά τα άτομα που προέρχονται από τον λαό, αυτό δεν

μπορούμε να κάνουμε. Ξέρεις, στο τέλος θα μας ζητήσεις ακόμη και να κάτσουμε με κάποιον άλλο στο τραμ. Λοιπόν, όλα είναι σωστά, τα θεωρώ και αυτονόητα,... – θέλουμε να είμαστε ένας ενωμένος λαός αδελφών, αλλά σε απόσταση, σε απόσταση κύριε, όχι πολύ κοντά και μόνο στις εκλογές, αλλά δεν είναι φυσιολογικό.»

Δεν ήταν λοιπόν τόσο εύκολο να βγάλω σιγά –σιγά, έναν-έναν από αυτό το λαό, και πόσοι μου έχουν ξεφύγει. Δεν ήταν έτσι, εθνοσύντροφοί μου, λες και όλοι όσοι ήρθαν τότε σε μένα, έμεναν και μαζί μου. Μερικές φορές κερδίζα 50, 60 κάπου σε κάποιο μέρος και τρεις μήνες αργότερα είχαν μείνει μόνο 6 ή 7. Όλοι οι άλλοι είχαν φύγει ξανά. Και έπρεπε να ξεκινήσουμε απ' την αρχή. Αλλά έκανα έναν υπολογισμό εκείνη την εποχή: Εάν κερδίζω τους εκατό και μου μένουν πάντα μόνο οι δέκα, και οι άλλοι ενενήντα φεύγουν, τότε σταδιακά εάν κερδίζω χίλιους θα μένουν οι εκατό, αν κερδίζω δέκα χιλιάδες θα μένουν οι χίλιοι και έτσι σταδιακά ο αριθμός αυτών που θα μένουν θα αυξηθεί. Και αν κάποιος φύγει από εδώ τη δεύτερη ή την τρίτη φορά, ίσως τότε να ντραπεί να φύγει την πέμπτη φορά, και τότε θα μείνει κι αυτός. Και έτσι σιγά-σιγά, με απίστευτη υπομονή και πείσμα και επιμονή θα δημιουργήσω μια εθνική κοινότητα στο ίδιο το Γερμανικό Ράιχ. Οι άλλοι μπορεί να γελούν ή να κοροϊδεύουν όσο θέλουν. Δεν έχει σημασία. Μπορεί να δράσουν εναντίον μας, και αμέσως, τότε θα αντισταθούμε. Δεν θα παραδοθούμε. Δεν θα φύγουμε από τους δρόμους, δεν θα εγκαταλείψουμε τις θέσεις μας αλλά τότε θα χτυπήσουμε έως ότου είτε μας ρίξουν κάτω ή οι άλλοι να υποχωρήσουν και να μας δώσουν ελεύθερους τους δρόμους. Για εμάς τους εθνικοσοσιαλιστές σήμερα είναι αυτονόητες αρχές, αλλά εκείνη την εποχή, αυτές ήταν νέες ιδέες, νέες γνώσεις, οι οποίες ούτε κατανοήθηκαν, ούτε φυσικά έγιναν αποδεκτές από πολλούς.

Και σε αυτό προστέθηκε ένα άλλο πράγμα: η καταραμένη παράδοση με την οποία μεγαλώνει το κάθε άτομο, από την οποία πιστεύει ότι δεν μπορεί να ξεκολλήσει, γενικά όλο αυτό το πρόβλημα της ανατροφής, αυτά τα κελύφη των αυγών, από τα οποία κάθε άνθρωπος πιστεύει ότι γεννήθηκε διαφορετικός, πίσω από το οποίο κρύβεται ένα πολύ πιο σοβαρό πρόβλημα από οποιοδήποτε άλλο. Ο ένας, δεν μπορεί να αναμειχθεί με την πλατιά μάζα του λαού για τον λόγο ότι προέρχεται από κοινωνική τάξη και ο άλλος δεν μπορεί επειδή προέρχεται από άλλη. Αυτός ήταν ένας αγώνας ενάντια στις παραδόσεις και, φυσικά, ενάντια στα στοιχεία της εκπαίδευσης που συγχέονται πάρα πολύ εύκολα με την ανθρώπινη αξία. Διότι έλεγαν: «Δεν μπορείτε να περιμένετε από μένα, σαν ένα μορφωμένο άτομο, να συμμετάσχω σε μια τοπική ομάδα στην οποία είναι αρχηγός ένας μεροκαματιάρης εργάτης.» Έπρεπε πρώτα απ' όλα να κάνω τους ανθρώπους να καταλάβουν, ότι η ηγεσία δεν είχε καμία σχέση με μια αφηρημένη εκμάθηση, η οποία είχε αναπτυχθεί σε

ένα εκπαιδευτικό ίδρυμα. Ο ένας μελετά και συχνά αποφοιτά, μετά από, ο Θεός ξέρει πόσες ώρες νυχτερινής μελέτης και βοηθητικής διδασκαλίας και ο άλλος το έχει έμφυτο και πάντα θα επικρατεί. Και εδώ τώρα το να βρούμε μια σύνθεση, ένα πάντρεμα ανάμεσα στο φυσικό χαρακτήρα για την ηγεσία και στην απαραίτητη γνώση, αυτό ήταν η τεράστια υποχρέωση που τέθηκε.

Δεν το καταλάβαιναν τότε. Ήταν ένας αγώνας ενάντια σχεδόν σε όλες τις καθημερινές συνήθειες της ζωής και εκτός αυτού ήταν μια μάχη ενάντια σε ορισμένα φυσικά συμφέροντα, για τα οποία το άτομο έλεγε: «Ναι, ακούστε, αν έρθω μαζί σας πραγματικά, θα χάσω την επιχείρησή μου!» Και ένας άλλος έλεγε πάλι: «Τότε θα με διώξουν από την θέση εργασίας μου. Οι συνάδελφοί μου δεν θα το ανεχτούν!». Φαντάζεστε, εθνοσύντροφοί μου, τι ηρωισμός ήταν τότε να είσαι ο πρώτος εθνικοσοσιαλιστής σε κάποια ομάδα, σε κάποιο εργοστάσιο, και επίσης, ομολογώ, να είσαι ο πρώτος εθνικοσοσιαλιστής σε ένα σαλόνι;· για κάποιους επειδή έχουν απειληθεί σωματικά και άλλους επειδή έχουν απειληθεί πνευματικά. Και δεν ξέρω ποιο είναι τώρα το χειρότερο: μια σωματική απειλή ή μια πνευματική καταστολή που μπορεί ίσως να καταστρέψει ένα άτομο ακόμη πιο γρήγορα από μια σωματική απειλή. Ήταν ήρωες αυτοί που ήρθαν τότε μαζί μας.

Και θα ήθελα να εξηγήσω κάτι σχετικά με αυτό: Αυτοί οι ήρωες συνέχισαν στην πραγματικότητα τον πόλεμο του 1914-1918. Αργότερα τους παρουσίαζαν συχνά ότι όπως ήταν στρατιώτες εδώ ήταν και στο κόμμα τους. Όχι, αυτοί ήταν κάποτε στρατιώτες και μάλιστα οι καλύτεροι στρατιώτες! Δηλαδή εκείνοι οι παντοτινοί στρατιώτες, που δεν θα άντεχαν και δεν θα μπορούσαν να αντέξουν την υποδούλωση, όπως είμαι πεπεισμένος και σήμερα, ότι ένας πραγματικά καλός εθνικοσοσιαλιστής θα είναι πάντα και ο καλύτερος στρατιώτης.

Και τώρα ερχόμαστε στους οργανωμένους αντιπάλους. Στην αρχή υπήρχαν περίπου 46 ή 47 κόμματα. Αυτά αυξομειώνονταν ανάλογα με το αν ένωναν τους ποδηλάτες, ή τους μικρούς κηπουρούς, ή τους αγρότες ή άλλους ανθρώπους. Αλλά μερικές φορές υπήρχαν μέχρι και 46 κόμματα. Οργανωμένη αντιπολίτευση. Και εδώ πάνω απ' όλους οι γραμματείς του κόμματος, οι λειτουργοί τους, που έβλεπαν σε εμάς τους καταστροφείς της ύπαρξής τους, γιατί πού θα κατέληγε τελικά ένας αστικός κομματικός κόσμος, εκπροσωπούμενος από τους συνδικαλιστές του, τους γραμματείς του κόμματος κ.λ.π., και πού θα κατέληγε ένας προλεταριακός κομματικός κόσμος, εκπροσωπούμενος από τους συνδικαλιστές ηγέτες και ξανά πάλι από τους γραμματείς του κόμματος, αν ερχόταν τώρα κάποιος ξαφνικά και έλεγε: «Όλος ο αγώνας είναι μια καθαρή τρέλα, παλεύετε εδώ για κάτι που δεν μπορεί να ωφελήσει κανέναν, θα πρέπει

και οι δύο να κατεβείτε από το καλάμι σας, μακροπρόθεσμα δεν μπορείτε να κάνετε ο ένας χωρίς τον άλλον, οπότε είναι πιο σοφό για εσάς να καταλήξετε σε μια ευφυή συμφωνία μεταξύ σας παρά να θέλετε να προκαλέσετε ο ένας την καταστροφή του άλλου.» Αυτό φυσικά θα μπορούσε κανείς να το πει σε ένα άτομο, αλλά το να πει σε έναν γραμματέα του κόμματος αυτό θα έκανε τον άνθρωπο να μπει αμέσως σε σκέψεις και αυτές οι σκέψεις θα τον οδηγούσαν στην συνειδητοποίηση ότι όλη του η ύπαρξη είχε τελειώσει. Αν έλεγα, ότι η θρησκεία δεν αποτελεί θέμα πολιτικού αγώνα, τι θα γινόταν με τους οπαδούς του κόμματος του Κέντρου; Εάν έλεγα, ότι δεν μπορώ να διεξάγω έναν πολιτικό αγώνα, για παράδειγμα, ας πούμε, για αντιθέσεις που έχουν καθαρά οικονομικό χαρακτήρα και ως εκ τούτου μπορούν να αντιμετωπιστούν μόνο οικονομικά και έτσι πρέπει να επιλυθούν ορθολογικά, τότε πού θα κατέληγαν οι γραμματείς των συνδικάτων και τα συνδικάτα; Και τότε πού θα κατέληγαν κυρίως οι αγαπητοί Εβραίοι, που είχαν τα συμφέροντά τους και στα δύο στρατόπεδα, που από τη μια μεριά κατεύθυναν το κεφάλαιο και από την άλλη καθοδηγούσαν τους αντικαπιταλιστές, και συχνά, μάλιστα, σαν μία οικογένεια με δύο αδέρφια και στα δύο στρατόπεδα.

Εθνοσύντροφοί μου! Όταν εκείνη την εποχή ξεκίνησα αυτόν τον αγώνα, ήξερα πολύ καλά ότι ήταν ένας αγώνας εναντίον ενός ολόκληρου κόσμου και το πόσο δύσκολος ήταν μόνο οι παλιοί συμπολεμιστές μου μπορούν να ξέρουν.

Μπορώ να πω ότι για μένα, ο πόλεμος από το 1914 δεν έχει τελειώσει. Συνέχισα να αγωνίζομαι καθώς μπορούσα μόνο να ξαναμιλήσω και κινήθηκα από το ένα άκρο μέχρι το άλλο άκρο της χώρας, από τόπο σε τόπο, από πόλη σε πόλη και μιλούσα, μιλούσα και ξαναμιλούσα και ξαναδούλευα, πάντα με μία μόνο σκέψη, να λυτρώσω το γερμανικό έθνος από αυτόν τον κατακερματισμό, να ξεριζώσω τον λήθαργό του, να το βγάλω από τον ύπνο του και να το επανενώσω.

Και τώρα δεν έχω βρει μόνο υποστηρικτές, αλλά και αμέτρητους ανθρώπους όλα αυτά τα χρόνια που τώρα μας έχουν βοηθήσει. Γυναίκες και άντρες που έδωσαν τα πάντα, για τους οποίους το κόμμα ήταν το παν. Οι άλλοι, αυτές οι φτωχές αστικές τάξεις, δεν μπορούν να το καταλάβουν αυτό, δεν μπορούν να καταλάβουν τι σήμαινε ο εθνικοσοσιαλισμός για πολλές οικογένειες, ότι σκεφτόντουσαν το κίνημά τους όλη την ημέρα, ότι έδωσαν τα πάντα γι' αυτό, ότι δούλεψαν γι' αυτό, ότι έκαναν κάθε θυσία γι' αυτό! Σήμερα αυτό το ξέρει όλο το έθνος. Αυτό που τότε ήταν μικρές ομάδες, σήμερα είναι τα εκατομμύρια των Γερμανών εθνοσυντρόφων, που πηγαίνουν στους χώρους συγκέντρωσης και σήμερα σαν μέλη της κοινότητάς μας δίνουν, την τελευταία τους γούνα ή το

πουλόβερ για τις ένοπλες δυνάμεις μας, για τους στρατιώτες μας, αν χρειαστεί!

Τέτοια ευτυχία, να μπορέσουμε να υπηρετήσουμε έναν σκοπό, να θυσιάστούμε γι' αυτόν, που σήμερα έχουν εκατομμύρια, τότε την είχαν μόνο οι λίγοι εθνικοσοσιαλιστές του κινήματός μας. Το πόσο μεγάλη ήταν η ευτυχία μπορούν να την υπολογίσουν μόνο εκείνοι που μπορούν να πουν για τον εαυτό τους σήμερα: Κάνω τα πάντα για το λαό μου, τα πάντα για τους στρατιώτες μας, ώστε να μπορούν να επιβιώσουν.

Γιατί από το μικρό κίνημα εκείνης της εποχής ξεπήδησε η γερμανική εθνική κοινότητα, σιγά -σιγά, είναι αλήθεια, αλλά αυτό ήταν το καλό. Χρειαζόταν χρόνο, αλλά εμφανίστηκε. Αυτός ο αγώνας για την ψυχή του λαού μας, δεν προχώρησε αδιάκοπα με μια σταθερή ανάβαση, αλλά και τότε υπήρξαν μέρες μεγάλης στενοχώριας, εποχές μεγάλης οπισθοδρόμησης. Απλώς πρέπει να σας υπενθυμίσω τη χρονιά του 1923. Και τότε πολεμούσα. Ο εχθρός βρισκόταν στην περιοχή του Ρουρ. Η Γερμανία καταστρεφόταν από τον πληθωρισμό. Όλος ο γερμανικός λαός φαινόταν να αντιμετωπίζει μια ασύγκριτη δυστυχία. Και ο Εβραίος θριάμβευε στα πάντα. Κατέστρεφε το λαό μας και κέρδιζε από την ατυχία μας. Και τότε, σαν άνδρας, προσπάθησα να πάρω στα χέρια μου την εξουσία για να το σταματήσω. Και τη στιγμή, που μου δόθηκε η ευκαιρία να πιστέψω, ότι θα πάρω αυτή την εξουσία, τότε η μοίρα με χτύπησε και αντί για την εξουσία με έβαλαν στη φυλακή.

Και τότε, εκείνη τη στιγμή, τότε το κίνημα έπρεπε να αποδείξει την αξία του και, φυσικά, έπρεπε να αποδείξω κι εγώ την αξία μου. Και μπορώ να πω ότι εκείνη τη στιγμή, που μόλις είχα συνέλθει, δεν έχασα το μυαλό μου ούτε για ένα λεπτό, αλλά σύντομα είχα ξαναβρεί το θάρρος μου και ανέκτησα την παλιά μου πίστη. Οι εχθροί μου έλεγαν: «Τώρα είναι νεκρός! Δεν χρειάζεται κανείς να τον λαμβάνει υπόψη, δεν χρειάζεται καν να τον αναφέρετε ξανά. Ο εθνικοσοσιαλισμός είναι ένα θέμα που έχει διευθετηθεί.» Μετά από δεκατρείς μήνες επέστρεψα και ξεκίνησα από την αρχή. Και νομίζω ότι αυτό ήταν ίσως το πιο σημαντικό πράγμα για το κόμμα μας: Τις νίκες μπορεί να τις αντέξει κάθε αδύναμος, το να υπομείνεις τα χτυπήματα της μοίρας, μόνο οι ισχυροί μπορούν να το κάνουν! Και η Θεία Πρόνοια δίνει την τελική υψηλότερη τιμή μόνο σε εκείνους που μπορούν να καταφέρουν να αντιμετωπίσουν αυτά τα χτυπήματα της μοίρας.

Τότε ήταν που δέχθηκα το πρώτο βαρύ χτύπημα μεγάλης κλίμακας στο κίνημα. Ξεπεράστηκε μερικά χρόνια αργότερα. Το κόστος σε δουλειά και σε αντοχή νεύρων είναι γνωστό σε εκείνους που ήταν τότε κοντά μου. Κράτησα όμως τότε και αυτή την ακλόνητη εμπιστοσύνη και στο δικό

μου άτομο, ότι τίποτα, όποιο κι αν είναι αυτό, δεν μπορεί ποτέ να με εκτοπίσει, ότι τίποτα δεν μπορεί να με ταρακουνήσει πια, και ότι όποιος πιστεύει ότι μπορεί να με τρομάξει με κάτι, ότι μπορεί να με εκπλήξει, πλανάται. Τότε έφερα στο μυαλό μου το ρητό ενός μεγάλου Γερμανού φιλοσόφου: «Το χτύπημα που δεν ανατρέπει ένα δυνατό άνδρα, τον δυναμώνει ακόμα περισσότερο!»

Και πώς ήταν εκείνη την εποχή στο εξωτερικό; Δεν μας έδιναν καμιά σημασία, γιατί ο υπόλοιπος κόσμος ενημερωνόταν από τους διπλωμάτες του και οι διπλωμάτες κινούνταν σε κύκλους στους οποίους εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές δεν μπορούσαμε τότε να κινηθούμε, ούτε θέλαμε να κινηθούμε, και από την πλευρά μου απαγορευόταν απολύτως να εισέλθουμε σ' αυτούς. Αυτοί οι διπλωμάτες έστελναν θαυμάσιες εκθέσεις στις κυβερνήσεις τους, στις οποίες παρουσίαζαν όλα τα πολιτικά παιχνίδια εξουσίας στο Ράιχ και αγνόησαν τη δύναμη που προοριζόταν να αναλάβει κάποια μέρα όλο αυτό το Ράιχ. Αντιμετώπιζαν τη Γερμανία εκείνης της εποχής σαν να μην υπήρχε ποτέ, ή σαν μην υπήρχε ποτέ ο εθνικοσοσιαλισμός.

Και πώς αντιμετώπισαν αυτήν τη Γερμανία! Τη Γερμανία τους, τη δημοκρατική τους Γερμανία! Το παιδί που κάποτε είχαν θηλάσει οι ίδιοι, αυτό το φρικιό της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, του Συντάγματος της Βαϊμάρης και της νομοθεσίας των Βερσαλλιών! Πόσο κακομεταχειρίστηκαν, αυτό το γέννημα, το εκβίαζαν, το έστυσαν. Αν σήμερα προσποιούνται ότι είναι εναντίον των εθνικοσοσιαλιστών ή ότι απορρίπτουν την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, τι έχουν κάνει στη δημοκρατική Γερμανία! Μόνο που υπάρχει μια διαφορά: εμάς δεν μπορούν να μας βλάψουν καθόλου, αλλά δυστυχώς μπορούσαν να βλάψουν τη δημοκρατική Γερμανία! Δεν μας ενδιαφέρει πώς μας κρίνουν. Ποτέ δεν έδωσα μεγάλη προσοχή στο πώς με κρίνουν οι άλλες χώρες. Αυτό δεν με νοιάζει καθόλου. Αν ποτέ συμβεί να με επαινέσουν οι εχθροί μου, τότε το γερμανικό έθνος μπορεί να με στείλει στον διάβολο. Για μένα λοιπόν, και για εμάς, δεν έχει σημασία. Αλλά κακομεταχειρίστηκαν τη δημοκρατική Γερμανία, εκείνη τη Γερμανία, που στη συνέχεια μπήκε στην Κοινωνία των Εθνών, που κλαψουρίζοντας και ικετεύοντας έπαιρνε το ένα δάνειο μετά το άλλο και ξεφτιλιζόταν για μερικά ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι αυτών των λεγόμενων λεφτάδων. Τους αντιμετώπιζαν σαν ζητιάνους, αλλά τουλάχιστον είχαν την τιμή να παρευρεθούν στη Γενεύη. Τους στέρησαν κάθε ανθρώπινο δικαίωμα, αλλά είχαν το προνόμιο να μπορούν να παρευρεθούν ή ακόμη και να προεδρεύσουν σε ένα διεθνές συνέδριο εδώ και εκεί. Έκαναν κατάχρηση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης του γερμανικού έθνους κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου, δεν του έδιναν καμιά σημασία, αλλά του επιτράπηκε τουλάχιστον να μιλήσει για το δικαίωμα της αυτο-

διάθεσης στο Κοινοβούλιο της Γενεύης της Κοινωνίας των Εθνών, όσον αφορά όμως τα άλλα έθνη και ήταν ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι με αυτό.

Ο αφοπλισμός: Αν σήμερα λέγεται ότι αυτή η Γερμανία, αυτή η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, μας ανάγκασε να εξοπλιστούμε – πέρα από το γεγονός ότι τους υπέβαλα πολύ συχνά προτάσεις αφοπλισμού – υπήρχε κάποτε μια Γερμανία που δεν είχε κανένα εξοπλισμό. Γιατί όμως δεν αφοπλίστηκαν τότε; Θα μπορούσαν να το είχαν κάνει, ή μήπως πιστεύει κανείς ότι ίσως ο Στρέζεμαν ή ο Μαρξ ή οποιοσδήποτε από αυτούς τους κυρίους τον Βιρτ, τον Μπάουερ, τον Έμπερτ, τον Σάιντεμαν θα είχαν διακηρύξει τη πιθανότητα του πολέμου; Άρα λοιπόν, δεν μπορούν να ξεγελάσουν κανέναν. Ούτε οι ίδιοι δεν το πίστευαν. Εκείνη την εποχή μπορούσαν να αφοπλιστούν. Δεν το έκαναν. Αντίθετα, προώθησαν τον πόλεμο ακόμη περισσότερο. Μερικοί από αυτούς σταθεροποιήθηκαν σε ένα μέρος, μερικοί σε ένα άλλο. Οι Άγγλοι δεν νοιάζονταν πια για τους συμμάχους τους. Εξαπάτησαν τους Άραβες στο θέμα της αυτοδιάθεσής τους. Στον πληθυσμό της Ινδίας, τον οποίο χρειάστηκαν αρχικά στο πόλεμο, αργότερα, απέσυραν γρήγορα όλα όσα τους είχαν υποσχεθεί.

Ήξεραν πολύ καλά γιατί η Γερμανία έπρεπε να αφοπλιστεί! Όλα αυτά τα έκαναν στο όνομα της δημοκρατίας! Και μετά η τεράστια ανεργία, η οικονομική δυστυχία, πού ήταν όλη η οικονομική βοήθεια του κόσμου; Πού ήταν τότε οι χιλιάδες θαυματουργοί; Όταν το διάβασα σήμερα στην εφημερίδα, ότι ο πρόεδρος Ρούζβελτ δηλώνει ότι η Αμερική θα δώσει στον κόσμο ένα νέο οικονομικό σύστημα, ναι ένα νέο, αλλά θα είναι άθλιο, δηλαδή το σύστημα με το οποίο ο ίδιος έχει χρεοκοπήσει, έτσι ώστε τώρα να πιστεύει ότι μόνο μέσα από έναν πόλεμο θα μπορούσε να σωθεί από τη λαϊκή δικαιοσύνη. Ακόμη και από οικονομική άποψη ο γερμανικός λαός δεν έλαβε αυτό που του είχαν υποσχεθεί πριν από τις ημέρες της Συνθήκης των Βερσαλλιών.

Αντίθετα, όπως και ο υπόλοιπος κόσμος, κατέρρεε όλο και περισσότερο. Η ανεργία αυξανόταν και συνέχιζε να μεγαλώνει. Τα έτη 1923 έως 1930 είναι χρόνια συνεχούς πειραματισμού, αλλά και μιας συνεχούς οικονομικής καταστροφής, μιας αδιάλειπτης παράδοσης της οικονομικής κυριαρχίας του γερμανικού λαού, αλλά και παράδοσης της οικονομικής υπόστασης. Και έπρεπε να γίνουμε μάρτυρες όλων αυτών σε αυτά τα χρόνια. Εκείνον τον καιρό πολέμησα, αλλά ακόμα και εκείνα τα χρόνια, εθνοσύντροφοί μου, υπήρξαν πολλές αναποδιές: Απαγορεύσεις του κόμματος, σύντομα μου απαγόρεψαν να μιλάω για δύο χρόνια, έπειτα διέλυσαν ξανά τις τοπικές ομάδες και στη συνέχεια το κίνημα απαγορεύτηκε ξανά σε όλα τα γερμανικά ομοσπονδιακά κρατίδια· με

λίγα λόγια, ήταν ένας συνεχής αγώνας με αδιάκοπες αποτυχίες. Τελικά, ήρθε ο Σεπτέμβριος του 1930 και μπήκαμε στο Ράιχσταγκ με τους 106 βουλευτές μας και έναν ακόμη που προστέθηκε, 107 βουλευτές.

Τώρα θα έπρεπε κυριολεκτικά να είχαμε συμμετάσχει στην κυβέρνηση. Αντιθέτως! Τώρα άρχιζε η πραγματική καταπίεση και αυξανόταν συνεχώς. Ήταν ένας συνεχής αγώνας ο οποίος τώρα αντιμετώπιζε και την τρομοκρατία. Πόσους συντρόφους του κόμματος είχαμε χάσει αυτό το διάστημα, όλοι τους δολοφονημένοι με προδοτικό τρόπο. Πάνω από 40.000 είχαν τραυματιστεί σε αυτά τα λίγα χρόνια. Και μετά ήρθε η χρονιά του 1932. Πρώτες προεδρικές εκλογές. Άλλο ένα πισωγύρισμα. Στις δεύτερες προεδρικές εκλογές, το κόμμα παγιδεύτηκε ξανά. Και ύστερα ακολούθησε ο ένας εκλογικός αγώνας μετά τον άλλο, η μία μάχη μετά την άλλη σ' αυτό το έτος για την εσωτερική εξουσία του κράτους. Ήταν ένας αγώνας στον οποίο διακυβεύονταν όλα. Πολλοί έπρεπε να πληρώσουν ξανά με τη ζωή τους εκείνο το έτος και πολλοί μπήκαν στη φυλακή.

Και μετά ήρθε ο Ιούλιος με μια συντριπτική νίκη. Και τότε όλοι φώναζαν: «Τώρα είναι η ώρα για την ανάληψη της εξουσίας!», και πάλι η ώρα πέρασε, έπρεπε να περάσει. Και μετά ήρθε ένα άλλο πισωγύρισμα και μετά μια τελική μάχη και τέλος η ημέρα της οποίας την ανάμνηση γιορτάζουμε σήμερα.

Λοιπόν, εθνοσύντροφοί μου, σας τα ανέφερα όλα αυτά πολύ σύντομα, για να σας δείξω κυρίως ένα πράγμα: η νίκη που γιορτάζουμε εδώ σήμερα, δεν έπεσε στην αγκαλιά μας εκείνη την εποχή σαν ένα εύκολο δώρο, αλλά αυτή η νίκη συνδέεται με μεγάλες προσπάθειες, με θυσίες, με στερήσεις, με αδιάκοπη δουλειά, αλλά και με αποτυχίες χωρίς προηγούμενο. Και αν ρωτούσατε κάποιον στις 25 Ιανουαρίου: «Πιστεύετε ότι αυτό το άτομο – μόνο εγώ ήμουν τότε – θα πάρει την εξουσία;», ακόμη και στις 25 ή στις 28 όλοι θα σας έλεγαν τότε: «Ποτέ!» Και όταν ανέλαβα την εξουσία στις 30, τότε ένας σοφός είπε: «Μόνο για έξι εβδομάδες» και σήμερα πέρασαν εννέα χρόνια!

Και τώρα πρέπει να αναφέρω και κάτι άλλο. Σας είπα, εθνοσύντροφοί μου, ποιες ήταν οι συνθήκες που βρήκα το έτος 1919 έως το 1920, όταν δημιούργησα το κόμμα. Σας περιέγραψα την κατάσταση, μετά την πρώτη μου μεγάλη ήττα. Απλώς πρέπει να σας υπενθυμίσω σε μερικές προτάσεις αυτό που ανέλαβα στις 30 Ιανουαρίου: Ήταν μια κληρονομιά που σχεδόν κανείς δεν ήθελε να κληρονομήσει. Τα πάντα κατεστραμμένα, η οικονομία κατεστραμμένη, επτά εκατομμύρια άνθρωποι χωρίς δουλειά και αυτοί αυξάνονταν κάθε βδομάδα, επτά εκατομμύρια εργάτες σε μερική απασχόληση, το Ράιχ χρηματοδοτούσε

ένα τεράστιο έλλειμμα σχεδόν τριών δισεκατομμυρίων, τα κρατίδια είχαν απίστευτα ελλείμματα, οι κοινότητες ήταν καταχρεωμένες, οι αγρότες στα πρόθυρα της πλήρους κατάρρευσης και στα πρόθυρα δημοπρασίας της γης τους, το εμπόριο ήταν ανήμπορο, οι αγοραπωλησίες είχαν παραλύσει, η ναυτιλία μας δεν υπήρχε πια. Γενικά, όλα στη Γερμανία φαίνονταν τώρα να είναι νεκρά. Αλλά τότε το ανέλαβα. Δεν ήταν καμιά λαμπρή κληρονομιά, αλλά θεώρησα τιμή μου να αναλάβω κάτι όχι τη στιγμή που ανθίζει αλλά τη στιγμή που οι άλλοι λένε: «Όλα έχουν ήδη χαθεί εκεί κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει πια.»

Τόλμησα να το κάνω τότε, μου ήταν απολύτως σαφές, ότι αν δεν τα κατάφερνα πιθανότατα θα με λιθοβολούσαν, θα με είχαν ξυλοκοπήσει μέχρι θανάτου, αλλά δήλωσα: «Τώρα τα κατάφερες!» Το τόλμησα και κερδίσαμε. Μέσα σε λίγα χρόνια είχα λύσει όλα αυτά τα προβλήματα.

Το 1933/34 έβαλα για πρώτη φορά τάξη στο εσωτερικό, και αμέσως ξεφορτώθηκα τα κόμματα και όλες αυτές τις ανοησίες. Με την ίδρυση του Γερμανικού Εργατικού Μετώπου κάτω από τις διαταγές του συντρόφου του κόμματος Λέι, έβαλα τις προϋποθέσεις για να μπορέσουμε επιτέλους να προσεγγίσουμε με λογικό τρόπο τα οικονομικά προβλήματα, χωρίς να ενοχλούμαι συνεχώς από δύο πλευρές· η μία να λέει συνεχώς: «σε αποκλείω», και η άλλη να λέει: «απεργώ». Και αυτοί που υποφέρουν είναι και τα δύο μέρη. Τότε άρχισα να σταθεροποιώ το γερμανικό νόμισμα με αμείλικτη πίεση από πάνω. Άρχισα, ωστόσο, να το σταθεροποιώ όχι μόνο με πίεση από πάνω, αλλά και τοποθετώντας σαν εγγύηση τη γερμανική παραγωγή πίσω από το γερμανικό μάρκο.

Όλα αυτά είναι εύκολο να ειπωθούν σήμερα, αλλά δεν ήταν τόσο εύκολα τότε, γιατί αν ήταν τόσο εύκολα, γιατί δεν τα έκαναν οι αντίπαλοί μου; Ταυτόχρονα μ' αυτό ξεκίνησα αμέσως να απωθώ όλα τα αλλοεθνή στοιχεία στη Γερμανία, ειδικά του διεθνείς πολίτες μας. Σε αυτό το διάστημα, όμως, άρχισα επίσης να ενσωματώνω τα επιμέρους κρατίδια στο Ράιχ. Όταν ήρθε η χρονιά του 1934, είχα πραγματικά τελειώσει εσωτερικά με τις πιο ουσιαστικές προϋποθέσεις για να απολαύσει περισσότερο ο γερμανικός λαός τα οφέλη του έργου του. Στη θέση των αμέτρητων κοινοβουλίων των κρατιδίων υπήρχε μόνο ένα ενιαίο κυρίαρχο Ράιχ. Στην θέση των αμέτρητων κομμάτων υπήρχε μόνο μία ηγεσία του γερμανικού έθνους. Στη θέση των αμέτρητων οικονομικών οργανώσεων υπήρχε μια συγκέντρωση όλων στα χέρια μόνο ενός. Στην αρχή, φυσικά, όλοι διαμαρτυρήθηκαν, γιατί τα συμφέροντά τους απειλούνταν με αυτό τον τρόπο. Αλλά ένα πράγμα δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς, είτε από τα δεξιά είτε από τα αριστερά, στο τέλος όλα πήγαν καλύτερα από πριν. Και ό, τι ένα άτομο έπρεπε να εγκαταλείψει προς το παρόν, το ξανακέρδιζε μέσω της λογικής που βρισκόταν στο τέλος όλων

των συναλλαγών, και μέσα από τη γνώση του στο τι ήταν αναγκαίο. Το 1935 άρχισε ήδη να επικρατεί η ελευθερία στις εξωτερικές σχέσεις. Τα θυμάστε όλα αυτά: εισαγωγή της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας, το 1936 απόρριψη όλων εκείνων των καταπιεστικών δεσμεύσεων των Βερσαλλιών σε σχέση με τη Ρηνανία. Αποκατάσταση της κυριαρχίας του Ράιχ μας, το 1937 και το 1938 ολοκλήρωση των εξοπλισμών μας, όχι χωρίς να έχω κάνει προηγουμένως πολυάριθμες προσφορές στους άλλους, για να αποφύγουμε αυτόν τον εξοπλισμό.

Διότι, εθνοσύντροφοί μου, ένα πράγμα όλοι πρέπει να παραδεχτείτε: Από όπου κι αν έρχεστε, παντού σήμερα μπορείτε να δείτε έργα ειρήνης που δεν μπορούσαμε πλέον να συνεχίσουμε λόγω πολέμου. Παντού βλέπετε μεγάλα κτίρια, σχολεία, οικισμούς που ο πόλεμος μας εμποδίζει να συνεχίσουμε.

Πριν μπω σε αυτόν τον πόλεμο, είχα ξεκινήσει ένα γιγαντιαίο πρόγραμμα κοινωνικών, οικονομικών, πολιτιστικών έργων, που εν μέρει είναι ήδη ολοκληρωμένο. Αλλά παντού είχα στο μυαλό μου νέα σχέδια, νέα έργα.

Όταν, από την άλλη μεριά, κοιτάζω τους αντιπάλους μου, τι έχουν δημιουργήσει πραγματικά, τώρα; Θα μπορούσαν εύκολα να ορμήσουν στον πόλεμο. Ο πόλεμος δεν τους στέρησε κάποια ειρηνική πράξη, γιατί δεν έχουν δημιουργήσει τίποτα. Αυτός ο πολυλογάς, αυτός ο μεθύστακας Τσώρτσιλ, τι έχει καταφέρει στην πραγματικότητα στη ζωή του; Αυτός ο ψεύτης, παλιάνθρωπος είναι ένας τεμπέλης πρώτης τάξεως. Αν δεν γινόταν αυτός ο πόλεμος, τότε για αιώνες θα μιλούσαν για την εποχή μας και για όλους εμάς και επίσης για εμένα ως δημιουργό μεγάλων ειρηνικών έργων. Αλλά αν δεν γινόταν αυτός ο πόλεμος, ποιος θα μιλούσε για τον Τσώρτσιλ; Μια μέρα θα μιλούν γι' αυτόν, να είστε σίγουροι, αλλά θα τον αναφέρουν σαν τον καταστροφέα μιας αυτοκρατορίας που κατέστρεψε αυτός και όχι εμείς. Μια από τις πιο αξιοθρήνητες ηροστρατικές φύσεις της παγκόσμιας ιστορίας, ανίκανος να δημιουργήσει οτιδήποτε, να επιτύχει οτιδήποτε ή να εκτελέσει δημιουργικές πράξεις, ικανός μόνο να καταστρέφει.

Για τον συνεργό του στον Λευκό Οίκο θα προτιμούσα να μην μιλήσω καθόλου, άλλος ένας αξιοθρήνητος τρελός!

Το σίγουρο είναι ότι όσο περισσότερο δουλεύαμε, όσο περισσότερο βάζαμε τη Γερμανία σε τάξη, τόσο αυξανόταν δυστυχώς και το μίσος. Γιατί τώρα προέκυψε και κάτι άλλο. Τώρα ήρθε και το στενόμυαλο μίσος για τις κοινωνικές τάξεις στο εξωτερικό που πίστευαν ότι το γερμανικό μοντέλο, το σοσιαλιστικό γερμανικό μοντέλο θα μπορούσε να εισχωρήσει εκεί κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες. Το έχω ακούσει

πολλές φορές που οι ίδιοι οι ξένοι μου είπαν: «Ναι, ξέρεις, αλλά αυτές οι εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες φυσικά δεν είναι εφικτές για εμάς». Τους είπα: «Δεν σας ζητώ καν να το κάνετε, αντίθετα, δεν βρίσκομαι εδώ για να ασχοληθώ με την ευτυχία των άλλων λαών, αλλά αισθάνομαι υπεύθυνος αποκλειστικά για το δικό μου λαό. Γι' αυτόν δουλεύω. Στις νύχτες που ξενυχτάω δεν θα προσθέσω ούτε μία για άλλες χώρες!» Και όμως, αμέσως είπαν: «Όχι, αυτό το παράδειγμα, το δικό σας παράδειγμα, αυτό είναι το θέμα. Το παράδειγμα καταστρέφει τα καλά ήθη», δηλαδή, σε αυτή την περίπτωση τις κακές συνήθειες και τις κακές αρετές ή ελαττώματα. Είπαν: «Ταξιδεύετε με τα πλοία σας ανάμεσά μας, δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να ναυλοχήσουν πλοία της KdF (Δύναμη μέσω της Χαράς) μαζί μας.» «Γιατί όχι;» «Αυτό χαλάει τους εργάτες μας». Πώς θα χαλάσει τους εργάτες σας; Δεν αντιλαμβάνονται ότι ο Γερμανός εργάτης έχει δουλέψει περισσότερο από ποτέ, γιατί τότε να μην χαλαρώσει; Δεν είναι στην πραγματικότητα ένα αστείο όταν αυτός ο άνδρας από τον Λευκό Οίκο λέει σήμερα: «Έχουμε ένα παγκόσμιο πρόγραμμα και αυτό το παγκόσμιο πρόγραμμα θα δώσει στην ανθρωπότητα ελευθερία και το δικαίωμα στην εργασία;» Κύριε Ρούζβελτ! Άνοιξε τα μάτια σου, αυτό το έχουμε στη Γερμανία εδώ και πολύ καιρό. Ή όταν λέει ότι θα πρέπει να ληφθεί μέριμνα για τις ασθένειες. Πηγαίνετε να δείτε τον μπαζέ του προγράμματος του κόμματός μας, δηλαδή του εθνικοσοσιαλιστικού, όχι το δόγμα του, αγαπητέ μου κύριε, αυτά είναι αιρετικά για έναν δημοκράτη. Ή όταν λέει: «Θέλουμε και ο εργάτης να κάνει διακοπές». Πολύ καθυστέρησες για να το θέλεις, γιατί εμείς το κάνουμε ήδη. Και θα είχαμε κάνει ακόμα περισσότερα αν δεν είχατε μπει στο δρόμο μας.

Ή όταν λέει: «Θέλουμε να ανεβάσουμε το επίπεδο της ευημερίας ακόμα και για τις πλατιές μάζες.» Όλα αυτά είναι πράγματα που υπάρχουν στο πρόγραμμά μας. Θα μπορούσε να το κάνει πολύ πιο εύκολα αν δεν είχε ξεκινήσει τον πόλεμο. Διότι εμείς αυτά το είχαμε κάνει χωρίς το πόλεμο, πριν από τον πόλεμο. Όχι, αυτές οι καπιταλιστικές ύαινες ούτε καν σκέφτονται να το κάνουν. Εμάς μας βλέπουν μόνο σαν κακό παράδειγμα και για να δελεάσουν τους δικούς τους λαούς, πρέπει τώρα να μπουν στο πρόγραμμα του κόμματός μας και από εκεί να αρπάξουν μεμονωμένες προτάσεις, αυτοί οι αξιοθρήνητοι γκαφατζήδες, και ακόμη και τότε το κάνουν άσχημα.

Εδώ είχαμε να κάνουμε με έναν ενωμένο κόσμο εναντίον μας. Φυσικά όχι μόνο από τους δεξιούς αλλά και τους αριστερούς. Διότι αυτοί οι αριστεροί μας έλεγαν: «Εάν αυτό πετύχει, αυτό το πείραμα, ουσιαστικά πετυχαίνει,... καταφέρνει και εξαλείφει την έλλειψη στέγης, καταφέρνει και εισάγει ένα νέο σχολικό σύστημα, βάσει του οποίου κάθε ταλαντούχος νέος, εντελώς ανεξάρτητα από το ποιοι είναι οι γονείς του ή

τι είδους γονείς είναι, ο Θεός ξέρει μέχρι σε ποια θέση μπορεί να φτάσει· καταφέρνει και δημιουργεί από τους πρώην εργάτες στα αγροκτήματα κυβερνήτες του Ράιχ, καταφέρνει και ουσιαστικά εισάγει ένα συνταξιοδοτικό σύστημα για έναν ολόκληρο λαό, για τους ανθρώπους, καταφέρνει στο τέλος και ουσιαστικά οδηγεί αυτόν τον λαό σε διακοπές, τους κατασκευάζει πλοία, και τους φέρνει σε έναν οργανωμένο και εξασφαλισμένο βιοτικό επίπεδο· ναι, τι θα κάνουμε τότε; Γιατί, εμείς ζούμε με το γεγονός ότι αυτά δεν υπάρχουν. Ζούμε από αυτό, οπότε πολεμήστε εναντίον αυτού του εθνικοσοσιαλισμού!»

Το τι δημιούργησαν οι άλλοι εδώ, δυστυχώς πρέπει να το πω, το είδατε και το διαπιστώσατε, σύντροφοί μου, καλύτερα στη Ρωσία. Έχουμε τον έλεγχο εδώ και εννέα χρόνια. Ο μπολσεβικισμός έχει τον έλεγχο από το έτος 1917, δηλαδή σχεδόν εικοσιπέντε χρόνια. Ο καθένας μπορεί να κρίνει αν συγκρίνει τώρα αυτήν τη Ρωσία με τη Γερμανία. Τι δημιουργήσαμε σε εννέα χρόνια, ποια είναι η όψη του γερμανικού λαού και τι δημιουργήθηκε εκεί; Δεν θέλω καν να μιλήσω για τα καπιταλιστικά κράτη. Δεν νοιάζονται καθόλου για τους άνεργους τους. Για έναν Αμερικανό εκατομμυριούχο ο άνεργος είναι κάτι φυσικό, κάτι που δεν βλέπει καθόλου, αφού δεν πηγαίνει στις γειτονιές όπου βρίσκεται και δεν έρχονται στη γειτονιά όπου ζει. Πότε-πότε κάνουν μια πορεία πείνας στην Ουάσινγκτον, στον Λευκό Οίκο ή στο Καπιτώλιο, αλλά μετά όμως η αστυνομία τους διαλύει κάπου προτού το καταφέρουν με λαστιχένια γκλοπ και δακρυγόνα, και ούτω καθεξής, όλα αυτά που δεν υπάρχουν στην αυταρχική Γερμανία. Δεν χρησιμοποιήσαμε καθόλου αυτά τα μέσα εναντίον του λαού μας. Μπορούμε να αντεπεξέλθουμε χωρίς γκλοπ και χωρίς αυτά τα πράγματα, χωρίς τα δακρυγόνα.

Με άλλα λόγια, είχαμε πραγματικά έναν ενωμένο κόσμο αντιπάλων εναντίον μας, και είναι αυτονόητο ότι από τη στιγμή που αναλάβαμε την εξουσία μόνο αυξήθηκε. Είχα προσπαθήσει να καθιερώσω μια συγκεκριμένη εξωτερική πολιτική. Την γνωρίζετε ήδη από την περίοδο των αγώνων μου. Ήθελα να αναπτύξω μια στενή σχέση με τρεις χώρες: την Αγγλία, την Ιταλία και την Ιαπωνία.

Κάθε προσπάθεια να καταλήξουμε σε μια συμφωνία με την Αγγλία ήταν εντελώς άσκοπη. Υπήρχαν άνθρωποι εκεί που δεν μπορούσαν να απαλλαγούν από αυτήν την επίμονη, τρελή ιδεολογία, την προκατάληψη και το πείσμα τους. Έβλεπαν έναν εχθρό στη Γερμανία. Οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν καν ότι ο κόσμος έχει αλλάξει σημαντικά από την εποχή της μεγάλης τους βασιλίσσας Βικτώριας. Δεν συνειδητοποίησαν ότι δεν ήταν η Γερμανία αυτή που απειλούσε τελικά την αυτοκρατορία τους, αλλά ότι αυτή η αυτοκρατορία θα μπορούσε να διατηρηθεί μόνο αν έβρισκαν στενούς δεσμούς με την Ευρώπη. Αντίθε-

τα, πολέμησαν εναντίον της Ευρώπης σε κάθε ευκαιρία. Και εδώ βρισκόταν κυρίως ο άνθρωπος που έχω αναφέρει αρκετές φορές: ο Τσώρτσιλ. Κάθε προσπάθεια, ακόμη και να πλησιάσει στο μυαλό αυτού του ανθρώπου η σκέψη για μια συμφωνία απέτυχε εξαιτίας του πείσματός του: «Θέλω να κάνω πόλεμο». Ήταν αδύνατο ακόμη και να μιλήσω με αυτόν τον άνθρωπο και υπήρχε και εκείνη η κλίκα του Νταφ Κούπερ που στεκόταν γύρω του – καλά, είναι λυπηρό ακόμη και να αναφέρω το όνομα, υπάρχουν πραγματικά τέτοιοι κουφιοκέφαλοι! Είναι αρκετά ενδιαφέρον, καθώς αυτοί οι ίδιοι, όταν εμφανιστεί κάποιος οπουδήποτε, όπως τώρα ο Γουέιβελ, πετάγονται αμέσως έξω. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτα. Αυτά είναι άθραυστα αυγά: όπου και να πέσουν με κάποιο τρόπο παραμένουν εκεί για λίγο. Απλώς τους βάζουν στον ασβέστη για πολύ καιρό – και αυτό βλάπτει, κατά τη διάρκεια των αιώνων, γενιές, φύλα αλλά και μεμονωμένους ανθρώπους. Ούτε εδώ θέλω να μιλήσω για τους Εβραίους – ούτως ή άλλως είναι οι παλιοί μας αντίπαλοι, έμαθαν ότι τα σχέδιά τους ματαιώθηκαν από εμάς και δικαίως μας μισούν, όπως τους μισούμε και εμείς. Αντιλαμβανόμαστε, ότι αυτός ο πόλεμος θα μπορούσε να τελειώσει μόνο είτε με την εξόντωση των γερμανικών λαών ή με την εξαφάνιση του εβραϊσμού από την Ευρώπη. Την 1η Σεπτεμβρίου 1939, στο γερμανικό Ράιχσταγκ, το έχω πει ήδη – και προσέχω να μην κάνω πρόωρες προφητείες – ότι αυτός ο πόλεμος δεν θα τελειώσει όπως φαντάζονται οι Εβραίοι, δηλαδή με την εξόντωση των ευρωπαϊκών άριων λαών, αλλά ότι το αποτέλεσμα αυτού του πολέμου θα είναι η εξόντωση του εβραϊσμού. Τώρα για πρώτη φορά δεν θα πεθάνουν μόνο χύνοντας το αίμα τους άλλοι λαοί, αλλά για πρώτη φορά θα εφαρμοστεί ουσιαστικά ο παλιός εβραϊκός νόμος: οφθαλμός αντί οφθαλμού και οδόντας αντί οδόντος!

Και όσο περισσότερο εξαπλώνεται αυτός ο πόλεμος, τόσο περισσότερο με αυτόν τον αγώνα – όπως μπορεί να ειπωθεί για τον παγκόσμιο εβραϊσμό – θα διαδοθεί ο αντισημιτισμός. Θα βρει τη δύναμη σε κάθε στρατόπεδο αιχμαλώτων, θα βρει τη δύναμη σε κάθε οικογένεια, στην οποία θα πει γιατί τελικά πρέπει να κάνουν τις θυσίες τους. Και θα έρθει η ώρα που ο χειρότερος εχθρός όλων των εποχών, ή τουλάχιστον των τελευταίων χιλίων ετών, θα έχει ολοκληρώσει το ρόλο του.

Αυτή η προσπάθεια με την Αγγλία ήταν μάταιη, ό, τι κι αν έκανα, όσες φορές κι αν τους άπλωσα το χέρι μου, ό, τι κι αν τους προσέφερα – προς μεγάλη μου λύπη.

Ήμουν πολύ πιο χαρούμενος που με το δεύτερο κράτος ανέπτυξα σχέσεις, που κάποτε προσπαθούσαμε. Αυτό στην πραγματικότητα δεν αποτελεί έκπληξη, θα ήταν ένα πραγματικό θαύμα, αν είχε εξελιχθεί διαφορετικά. Διότι, δεν είναι τυχαίο – όπως είπα σήμερα σε μια αντιπρο-

σωπεία – ότι τα δύο έθνη κατά τη διάρκεια σχεδόν εκατό ετών βίωσαν σχεδόν την ίδια μοίρα. Τον περασμένο αιώνα, η Γερμανία αγωνιζόταν για την αναγέννηση του κράτους της, για την κρατική της ενοποίηση και η Ιταλία αγωνιζόταν για την ενοποίηση του κράτους της. Και για πρώτη φορά και τα δύο κράτη προχώρησαν μαζί σε παρόμοιες γραμμές. Στη συνέχεια, αυτά τα δύο κράτη διαχωρίστηκαν, και τα δύο έθνη δεν μπορούσαν πλέον να βρουν την ευτυχία τους. Και στη συνέχεια ήρθαν οι επαναστάσεις, σχεδόν την ίδια εποχή, και στα δύο κράτη, με παρόμοια ιδανικά, που μπορούν να είναι τόσο ίδια όσο μπορούν να είναι για δύο διαφορετικούς λαούς. Και οι δύο επαναστάσεις ακολούθησαν σχεδόν την ίδια πορεία. Η καθεμιά είχε σοβαρά πισωγυρίσματα, αλλά τελικά κέρδισαν τον αγώνα. Και οι δύο επαναστάσεις επέφεραν ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα και εθνική αναγέννηση. Και οι δύο επαναστάσεις πραγματοποίησαν αυτό πρόγραμμα στο οποίο είχαν δεσμευτεί. Και οι δύο προκάλεσαν το μίσος του υπόλοιπου κόσμου, και οι δύο επαναστάσεις αντιπροσωπεύουν λαούς, που δεν μπορούσαν να βρουν το καθημερινό τους ψωμί στο δικό τους έδαφος παρά την σκληρή τους δουλειά. Και τα δύο έθνη βρέθηκαν μια μέρα απέναντι στον ίδιο εχθρό, τον ίδιο διεθνή συνασπισμό, παρά τη θέλησή τους. Όλα ξεκίνησαν το 1935 όταν η Αγγλία στράφηκε ξαφνικά εναντίον της Ιταλίας χωρίς κανένα απολύτως λόγο. Η Ιταλία δεν είχε πάρει τίποτα από την Αγγλία. Άρα, ήταν μόνο για το λόγο ότι: «Δεν θέλουμε η Ιταλία να έχει – μπορώ να πω – το ελεύθερο δικαίωμα στη ζωή της.» Όπως ακριβώς και με εμάς: «Δεν θέλουμε η Γερμανία να αποκτήσει την ελευθερία της ζωής της.» Τι πήραμε από την Αγγλία; Τι θέλουμε να πάρουμε από την Αγγλία, τι από τη Γαλλία, ή τι από την Αμερική; Τίποτα απολύτως! Πόσες φορές πρόσφερα στον καθένα τους ειρήνη. Τέλος πάντων, τι να τους προσφέρω; Ήταν οι άνδρες που απλά δήλωναν – ο κ. Τσώρτσιλ είπε: «Θέλω να κάνω πόλεμο» και μαζί του μια συγκεκριμένη κλίκα και πίσω του, πίσω απ' αυτό το διεφθαρμένο, μεθυσμένο υποκείμενο οι επωφελούμενες δυνάμεις του διεθνούς εβραϊσμού και από την άλλη πλευρά ένας ηλικιωμένος μασόνας που πιστεύει ότι μόνο με έναν πόλεμο θα μπορούσε να σώσει την πτωχευμένη οικονομία του ξανά ή τουλάχιστον να κερδίσει χρόνο. Έτσι και πάλι τα δύο κράτη αντιμετωπίζουν τους ίδιους εχθρούς, για τους ίδιους ακριβώς λόγους. Και αναγκάζονται να πολεμήσουν και τα δύο, να δώσουν την ίδια μάχη, ενωμένα στον ίδιο αγώνα ζωής και θανάτου.

Και επιπλέον, υπάρχει ακόμα ένα τέταρτο πράγμα. Το ανέφερα και σήμερα: και στις δύο περιπτώσεις υπάρχουν άνδρες, δύο άνδρες, που προέρχονται από το λαό, που θεμελίωσαν τις επαναστάσεις και ανέδειξαν τα κράτη. Τις τελευταίες εβδομάδες διάβασα πολλά για την ιταλική φασιστική επανάσταση, ακόμη και στις λίγες ελεύθερες ώρες που είχα, και μου φάνηκε σαν να είχα μπροστά μου την ιστορία του δικού μου κόμματος: Τόσα κοινά, τόσο παρόμοια, ο ίδιος αγώνας, οι ίδιοι εχθροί, οι

ίδιοι αντίπαλοι, τα ίδια επιχειρήματα· είναι πραγματικά ένα περίεργο θαύμα. Και τώρα πολεμάμε στα ίδια θέατρα πολέμου, Γερμανοί στην Αφρική, Ιταλοί στο πολεμικό θέατρο της Ανατολής. Αγωνιζόμαστε μαζί και α μην ξεγελιόμαστε: αυτός ο αγώνας θα διεξαχθεί μέχρι να νικήσουμε από κοινού!

Και τώρα τελικά προσχώρησε μαζί μας το τρίτο κράτος, με το οποίο πάντα ήθελα να έχουμε καλές σχέσεις για πολλά χρόνια. Όλοι το γνωρίζετε από το «Ο Αγώνας μου»: η Ιαπωνία!

Και μ' αυτό τον τρόπο τώρα οι τρεις μεγάλοι «Μη κατέχοντες» είναι ενωμένοι και τώρα θέλουμε να δούμε, ποιοι είναι οι ισχυρότεροι σε αυτόν τον αγώνα: εκείνοι που δεν έχουν να χάσουν τίποτα, αλλά να κερδίσουν τα πάντα ή εκείνοι που μπορεί να χάσουν τα πάντα και δεν έχουν να κερδίσουν τίποτα. Γιατί, τι θέλει να κερδίσει η Αγγλία; Τι θέλει να κερδίσει η Αμερική; Τι θέλουν όλοι να κερδίσουν; Έχουν τόσα πολλά που δεν ξέρουν τι να κάνουν με αυτά που έχουν: οι λίγοι άνθρωποι που έχουν ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο που πρέπει να θρέψουν δεν έχουν όλες τις έννοιες που έχουμε εμείς. Για εμάς μια απλή κακή συγκομιδή σημαίνει εθνική αποτυχία – αυτοί έχουν έναν ολόκληρο κόσμο στη διάθεσή τους. Κάποτε μας λεηλατούσαν και μας εκμεταλλευόντουσαν και μας καταπίεζαν για δεκαετίες, και παρ' όλα αυτά δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν τις δικές τους οικονομικές δυσκολίες. Έχουν τόσες πρώτες ύλες όσες χρειάζονται για να ανακάμψουν και αδυνατούν να βρουν ουσιαστικά μια λογική λύση στα προβλήματά τους. Θα δούμε τώρα σε ποιον θα δώσει η Θεία Πρόνοια το έπαθλο του νικητή σε αυτή τη μάχη! Σε αυτόν που έχει τα πάντα και που θέλει να πάρει ακόμα και το τελευταίο πράγμα από τον άλλο που δεν έχει σχεδόν τίποτα ή σε αυτόν που υπερασπίζεται τα τελευταία του υπάρχοντα. Και αν ένας Βρετανός αρχιεπίσκοπος προσεύχεται στον Θεό ότι θα ήθελε να στείλει τον μπολσεβικισμό στη Γερμανία και την Ευρώπη σαν μάλιστα, δεν μπορώ παρά να πω: από τη Γερμανία δεν θα περάσει, αλλά το αν δεν θα περάσει από την Αγγλία αυτό είναι ένα άλλο ερώτημα. Και τότε ίσως αυτός ο γερο-αμαρτωλός και άθεος άνδρας προσπαθήσει να δει αν μπορεί να αποτρέψει ο ίδιος αυτόν τον κίνδυνο για τη Βρετανία με την προσευχή του. Δεν έχουμε κάνει τίποτα εναντίον της Αγγλίας, της Γαλλίας, δεν κάναμε τίποτα στην Αμερική. Παρ' όλα αυτά το έτος 1939 μας κήρυξαν τον πόλεμο και τώρα έχει επεκταθεί.

Τώρα όμως πρέπει να με καταλάβετε σωστά από όλο μου το παρελθόν. Είπα κάποτε κάτι που δεν κατάλαβαν οι ξένες χώρες. Είπα: Αν ο πόλεμος είναι αναπόφευκτος, τότε θα προτιμούσα να είμαι εγώ αυτός που θα το διεξάγει· όχι επειδή διψάω γι' αυτή τη φήμη – το αντίθετο: απαρνιέμαι με χαρά αυτή τη φήμη, η οποία στα μάτια μου δεν είναι καθόλου φήμη. Εάν

η Θεία Πρόνοια με κρατήσει στη ζωή, η φήμη μου μια μέρα θα συνίσταται στα μεγάλα ειρηνικά έργα, τα οποία σκοπεύω ακόμα να δημιουργήσω! Αλλά επειδή πιστεύω ότι, εάν η Θεία Πρόνοια έχει αποφασίσει ότι αυτός ο αγώνας πρέπει να διεξαχθεί σύμφωνα με την ανεξήγητη βούληση αυτής της Πρόνοιας, τότε δεν μπορώ παρά να ζητήσω από την Θεία Πρόνοια να μου αναθέσει το βάρος αυτού του πολέμου, να μου το φορτώσει. Θέλω να τον διεκπεραιώσω και δεν θέλω να αποφύγω καμιά ευθύνη. Θέλω σε κάθε στιγμή, σε κάθε ώρα ανάγκης, να παίρνω αυτό το βάρος πάνω μου. Θέλω να αναλάβω κάθε ευθύνη όπως την έχω αναλάβει μέχρι τώρα. Έχω τη μεγαλύτερη εξουσία σε αυτόν τον λαό. Με ξέρει, ξέρει τι ατελείωτα σχέδια είχα στο μυαλό μου εκείνα τα χρόνια πριν από τον πόλεμο. Βλέπει παντού τους μάρτυρες του ξεκινήματος αυτού του έργου, εν μέρει και τις αποδείξεις της ολοκλήρωσής του. Ξέρω ότι αυτός ο λαός με εμπιστεύεται. Είμαι ευτυχισμένος που το ξέρω. Ο γερμανικός λαός όμως μπορεί να είναι σίγουρος και για ένα πράγμα: η χρονιά του 1918 δεν θα συμβεί ποτέ όσο ζω! Αυτή η σημαία δεν θα υποσταλεί ποτέ!

Χαίρομαι που τόσοι πολλοί σύμμαχοι ενώθηκαν τώρα με τους στρατιώτες μας, απ' το νότο της Ιταλίας μέχρι τα βόρεια της Φινλανδίας και ενδιάμεσα όλα τα άλλα έθνη που στέλνουν τους γιους τους εδώ στην Ανατολή: Είτε είναι Ρουμάνοι είτε Ούγγροι, Σλοβάκοι ή Κροάτες, Ισπανοί, Βέλγοι, ακόμη και Γάλλοι έχουν συναντηθεί σε αυτό το μέρος... και επιπλέον οι εθελοντές των γερμανικών μας κρατιδίων από το βορρά και τη δύση. Σήμερα είναι ένας ευρωπαϊκός πόλεμος. Και τέλος στην Ανατολή, σαν ο νέος μας σύμμαχος, που έχει ξετινάξει τις γελοίες φράσεις ενός κυρίου: η Ιαπωνία.

Δεν θέλω να μιλήσω πολύ για τον πόλεμο. Εδώ μιλάει η ιστορία από μόνη της: το 1939 η τακτοποίηση της Πολωνίας, το 1940 η Νορβηγία και η Γαλλία και η Αγγλία, οι Κάτω Χώρες και το Βέλγιο, το 1941 πρώτα τα Βαλκάνια και έπειτα τελικά το κράτος, για το οποίο ο κύριος Κριπς μας διαβεβαίωνε με τον φλύαρο τρόπο του μόνο λίγες μέρες πριν, ότι προετοιμαζόταν για την αντιπαράθεση με τη Γερμανία εδώ και χρόνια. Το ήξερα αυτό. Τη στιγμή που συνειδητοποίησα ότι εδώ παιζόταν ένα ψεύτικο παιχνίδι, τη στιγμή που έμαθα ότι ο κ. Τσώρτσιλ επεσήμανε ήδη στις μυστικές του συναντήσεις αυτόν τον νέο του σύμμαχο, τη στιγμή που ο Μολότοφ μας αποχαιρετούσε εδώ στο Βερολίνο και μάλιστα αποχαιρετούσε με την πρόφαση μιας αποτυχημένης συμφωνίας – γιατί απαιτούσε πράγματα που δεν μπορούσα πλέον να συμφωνήσω – εκείνη τη στιγμή, μου έγινε σαφές ότι αυτή η αντιπαράθεση ήταν αναπόφευκτη.

Και για αυτό, επίσης, ευχαριστώ τη μοίρα, που με έβαλε επικεφαλής του Ράιχ, έτσι ώστε ο άλλος να μην έχει στη διάθεσή του δεκαπέντε μέρες ή

τρεις βδομάδες για να δώσει το πρώτο χτύπημα, Γιατί αν είσαι αναγκασμένος να αγωνιστείς, τότε έχω την άποψη, ότι το πρώτο χτύπημα είναι συχνά το καθοριστικό.

Και αυτό το έχουμε δει και στην Ανατολική Ασία. Δεν μπορούμε παρά να συγχαρούμε την Ιαπωνία για το γεγονός ότι αντί να παζαρεύει με αυτό το ψεύτικο υποκείμενο αμέσως ξαναχτύπησε.

Και τώρα, από τις 22 Ιουνίου οι στρατιώτες μας δίνουν στην Ανατολή μια μάχη, που κάποια μέρα θα μπει στα χρονικά της ιστορίας σαν ένα ηρωικό τραγούδι του λαού μας. Στη θάλασσα, οι ναυτικές μας δυνάμεις και τα υποβρύχια μας, τα οποία τώρα ντροπιάζουν αυτά που σχεδίαζε αυτός ο Πρόεδρος Ρούζβελτ. Σκόπευε να εκτοπίσει με απλές ενέργειες σταδιακά το γερμανικό υποβρύχιο όπλο από τον ωκεανό μέσω νέων διακηρύξεων αμερικανικής κυριαρχίας και να το περιορίσει σε μια πολύ μικρή περιοχή, την οποία στη συνέχεια θα αναλάμβαναν οι βρετανικές ναυτικές δυνάμεις. Και αυτή, εθνοσύντροφοί μου, ήταν και η αιτία για τη μείωση του αριθμού των υποβρυχίων, και όχι για παράδειγμα ο αριθμός των υποβρυχίων μας που έχουν υποστεί ζημιές ή έχουν βυθιστεί. Το αντίθετο! Ο αριθμός τους έχει αυξηθεί σημαντικά. Ούτε για παράδειγμα η έλλειψη θάρρους από την πλευρά των πληρωμάτων μας, ούτε η αδυναμία κάποιας επίθεσης, αλλά αποκλειστικά αυτή η προσπάθεια, όσον αφορά τις δηλώσεις για τη μείωση της ελευθερίας δράσης μας.

Θα καταλάβετε ότι για μένα ήταν πάντα μια υπέρβαση να σταθμίσω, αν πρέπει να δώσουμε ένα τέλος σε όλα αυτά τα ψέματα και την απάτη, ή αν για χάρη της ειρήνης θα πρέπει να δεσμεύσουμε τον εαυτό μας με τους νέους περιορισμούς στους οποίους πρέπει να υποταχθούμε. Η επίθεση από την Ιαπωνία μας απάλλαξε τελικά από αυτή την αναγκαιότητα. Τώρα θα μπορούν να χτυπήσουν συνοδείες σε όλους τους ωκεανούς του κόσμου και τώρα θα δουν πώς τα υποβρύχια μας κάνουν το έργο τους. Και όποια και αν είναι τα σχέδιά τους και όπως και να φαίνονται, είμαστε προετοιμασμένοι για οτιδήποτε, από το βορρά μέχρι νότο, από την ανατολή μέχρι την δύση. Και για ένα πράγμα πρέπει να είναι σίγουροι. Το έχω πει ήδη κάποτε στο παρελθόν: σήμερα αντιμετωπίζουν μια διαφορετική Γερμανία από τη Γερμανία του παρελθόντος, τώρα αντιμετωπίζουν ξανά απογόνους του Φρειδερίκου. Θα πολεμήσουμε εκεί που στεκόμαστε, χωρίς να δώσουμε ούτε εκατοστό εδάφους χωρίς αγώνα. Και αν εγκαταλείψουμε μια ίντσα, τότε αμέσως θα την ανακαταλάβουμε. Και είμαστε στην πραγματικότητα χαρούμενοι που γνωρίζουμε από χθες ότι ο στρατηγός μας Ρόμελ με τους γενναίους Ιταλούς και τους γενναίους Γερμανούς άνδρες των τεθωρακισμένων και των μηχανοκινήτων, τη στιγμή που νόμιζαν ότι τον είχαν συντρίψει, ξαναεπέστρεψε αμέσως και αντεπιτέθηκε. Αυτό θα συνεχίσουν να το

βιώνουν μέχρι να τελειώσει αυτός ο πόλεμος με τη νίκη μας.

Εκτός από αυτά τα δύο όπλα, το τρίτο είναι η αεροπορία μας. Η φήμη της είναι αθάνατη. Αυτά που έχει καταφέρει στις αποστολές της στην παγωνιά του Αρκτικού στον μακρινό βορρά, στην Ανατολή ή στον καύσωνα της ερήμου ή στη Δύση, είναι παντού το ίδιο, ένας ηρωισμός που οι τιμές δεν μπορούν να τον δοξάσουν.

Αυτά τα τρία όπλα, περιλαμβάνουν όλα αυτά που δικαιωματικά τους ανήκουν, γιατί εδώ δεν μπορώ παρά να ξεχωρίσω τον μεμονωμένο άνδρα. Υπάρχει μόνο ένα πράγμα που πρέπει να τονίσω ξανά και ξανά· αυτό είναι το πεζικό μας. Στο τέλος πετυχαίνει το καλύτερο.

Και πίσω από αυτά τα όπλα βρίσκεται μια γιγαντιαία οργάνωση επικοινωνιών με δεκάδες χιλιάδες οδηγούς μηχανοκινήτων και εργαζόμενους στους σιδηροδρόμους, και όλοι τους, είναι αφοσιωμένοι και θα καταφέρουν να ανταπεξέλθουν ακόμη και στα πιο δύσκολα καθήκοντα, γιατί είναι αυτονόητο ότι η μετάβαση από την προέλαση στην άμυνα στην Ανατολή δεν ήταν εύκολη. Δεν ήταν η Ρωσία που μας ανάγκασε να αμυνθούμε, αλλά οι θερμοκρασίες των 38 και 40 και 42 και μερικές φορές 45 βαθμών κάτω από το μηδέν είναι που το έκαναν. Και σε αυτό το κρύο, εκεί, τα στρατεύματα που δεν είναι συνηθισμένα σε αυτό δεν μπορούν να πολεμήσουν όπως στην καυτή ζέστη της ερήμου κατά τη διάρκεια ορισμένων μηνών. Αλλά εκείνη τη στιγμή, όταν ήταν αναγκαία αυτή η δύσκολη μετάβαση, το θεώρησα και πάλι σαν καθήκον μου να αναλάβω στους ώμους μου την ευθύνη και γι' αυτό. Ήθελα με αυτόν τον τρόπο να σώσω τους στρατιώτες μου από κάτι χειρότερο και θέλω να τους διαβεβαιώσω σε αυτό το σημείο, στο βαθμό που όσοι βρίσκονται σε αυτό το παγωμένο μέτωπο μπορούν να με ακούσουν σήμερα: Ξέρω το έργο που κάνετε, αλλά ξέρω επίσης ότι τα πιο δύσκολα βρίσκονται πίσω μας. Σήμερα είναι 30 Ιανουαρίου. Ο χειμώνας είναι η μεγάλη ελπίδα του εχθρού της Ανατολής. Αυτή η ελπίδα του δεν θα εκπληρωθεί. Σε τέσσερις μήνες είχαμε φτάσει σχεδόν μέχρι τη Μόσχα και το Λένινγκραντ. Τέσσερις μήνες του χειμώνα στα βόρεια έχουν πλέον τελειώσει. Έχει προχωρήσει μερικά χιλιόμετρα σε μεμονωμένα σημεία και εκεί έχει κάνει μεγάλες θυσίες σε αίμα και σε ανθρώπινες ζωές. Μπορεί ο πάγος να του είναι αδιάφορο. Αλλά σε λίγες εβδομάδες στο Νότο ο χειμώνας θα σταματήσει και στη συνέχεια η άνοιξη θα μετακινηθεί βορειότερα, ο πάγος θα λιώσει και τότε θα έρθει η ώρα που το έδαφος θα γίνει και πάλι σκληρό και σταθερό και θα μπορεί να επιχειρήσει ο Γερμανός τυφεκιοφόρος με τον εξοπλισμό του και όταν τα νέα όπλα θα αρχίσουν ξανά να συρρέουν εκεί από την πατρίδα μας, θα τον ξαναχτυπήσουμε και θέλουμε να εκδικηθούμε αυτούς που έχουν πέσει τώρα μοναχικά θύματα αυτού του παγετού. Γιατί μπορώ να σας πω

ότι ο στρατιώτης στο μέτωπο έχει την αίσθηση μιας πανίσχυρης υπεροχής έναντι των Ρώσων. Το να τον συγκρίνεις με αυτούς θα ήταν προσβολή. Το μόνο που έχει σημασία τώρα είναι να είναι επιτυχής αυτή η μετάβαση από την επίθεση στην άμυνα, και μπορώ να πω ότι υπήρξε. Σε αυτά τα μέτωπα, όπου τα διαπερνούν λίγοι μεμονωμένοι Ρώσοι και όπου μερικές φορές μάλιστα πιστεύουν ότι καταλαμβάνουν κωμοπόλεις, δεν υπάρχουν κωμοπόλεις, απλώς στέκονται όρθιοι σωροί από ερείπια. Τι σημαίνει αυτό σε σύγκριση, με αυτό που έχουμε καταλάβει, αυτό που έχουμε φέρει σε τάξη και με αυτό που από την επόμενη άνοιξη και από την άνοιξη και μετά θα φέρουμε σε τάξη!

Διότι πίσω από αυτό το μέτωπο υπάρχει σήμερα μια αξιοπρεπής γερμανική πατρίδα. Πρόσφατα, τις προάλλες, όταν συνειδητοποίησα ότι όλα όσα είχαν προετοιμαστεί για προστασία από τον παγετό δεν έφταναν για να είναι αρκετά, έκανα μια έκκληση στο γερμανικό λαό. Θα ήθελα τώρα εγώ ο ίδιος να τον ευχαριστήσω αυτό το λαό. Αυτή η έκκληση ήταν και ένα δημοψήφισμα. Ενώ οι άλλοι μιλούν για δημοκρατία, αυτή είναι η πραγματική δημοκρατία! Φάνηκε αυτές τις μέρες. Και ξέρω πόσα πολλά έχουν προσφέρει τόσοι ασήμαντοι άνθρωποι, αλλά αυτή τη φορά ακόμα περισσότεροι, πολλοί, για τους οποίους ήταν δύσκολο ή στο παρελθόν να τους φαινόταν δύσκολο το να αποχωριστούν μια πολύτιμη γούνα. Σήμερα όμως την έδωσαν αναγνωρίζοντας ότι και ο πιο μικρός πεζικάριος έχει μεγαλύτερη σημασία από την πιο ακριβή γούνα. Και φρόντισα έτσι ώστε τα πράγματα να μην εξελιχθούν όπως συνέβησαν στον Παγκόσμιο Πόλεμο, στο πλαίσιο του οποίου η πατρίδα έπρεπε να παραδώσει στα στρατεύματα χαλκό και κατέβαλε σε μια εταιρεία προμήθειας χαλκού μέρισμα 2.260%, στα οποία η πατρίδα έπρεπε να παράσχει και άλλα πράγματα, παράδειγμα, δερμάτινα είδη και είτε παρελάμβανε είτε δεν παρελάμβανε καθόλου δέρματα πλήρωνε στις κερδοσκοπικές εταιρείες δερμάτινων ειδών μερίσματα 2.700%. Όποιος βγάζει κέρδη από τον πόλεμο στο Τρίτο Ράιχ, πεθαίνει! Διότι δεν ξέρω, αν δεν υπάρχει κάποιος φτωχός ασήμαντος τυφεκιοφόρος εκεί πάνω, που μπορεί ίσως να σώσει τα χέρια του με ένα ζευγάρι μάλλινα γάντια ή που μπορεί να προστατευθεί από τον παγετό με ένα ζεστό γιλέκο, το οποίο κάποιος θα στείλει από το σπίτι για εκείνον. Εδώ θα υποστηρίξω τα συμφέροντα του στρατιώτη και ξέρω ότι όλο το γερμανικό έθνος στέκεται πίσω μου σε αυτό!

Σήμερα 30 Ιανουαρίου, μπορώ να σας διαβεβαιώσω για ένα πράγμα: Το πώς θα τελειώσει αυτή η χρονιά, αυτό δεν το ξέρω. Αν θα τελειώσει ή όχι ο πόλεμος φέτος δεν το ξέρω. Αλλά ξέρω ένα πράγμα: όπου και αν εμφανιστεί ο αντίπαλος, θα τον νικήσουμε και φέτος, όπως και πριν! Θα είναι άλλη μια χρονιά με μεγάλες νίκες. Και όπως κρατούσα τη σημαία ψηλά πριν από αυτό, ανά πάσα στιγμή, έτσι θα την κρατάω ψηλά ακόμα

και τώρα γιατί βρίσκομαι σε τόσο διαφορετική θέση!

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι! Στρατιώτες μου! Πίσω μας έχουμε μια λαμπρή ιστορία και στους ανθρώπους αρέσει να κάνουν συγκρίσεις με αυτήν την ιστορία. Σε αυτήν την ιστορία οι Γερμανοί ήρωες πολέμησαν σε παρόμοιες καταστάσεις, οι οποίες επίσης φαινότουσαν απελπιστικές. Πάνω απ' όλα, δεν επιτρέπεται να κάνουμε καμία απολύτως σύγκριση, για παράδειγμα με την εποχή του Φρειδερίκου. Δεν έχουμε δικαίωμα να το κάνουμε αυτό. Έχουμε τον ισχυρότερο στρατό στον κόσμο. Έχουμε την ισχυρότερη αεροπορία στον κόσμο. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας έπρεπε να πολεμήσει ενάντια σε μια ανώτερη δύναμη που ήταν απόλυτα συντριπτική. Όταν διεξήγαγε τον πρώτο πόλεμο της Σιλεσίας, 2,7 εκατομμύρια Πρώσοι στάθηκαν ενάντια σε ένα κράτος 15 εκατομμυρίων εκείνη την εποχή. Όταν αναγκάστηκε να ηγηθεί του τρίτου σε επτά χρόνια, υπήρχαν 3,1 ή 3,8 εκατομμύρια Πρώσοι έναντι περίπου 50 ή 54 εκατομμυρίων των άλλων. Ένας άνδρας με σιδερένια θέληση άντεξε μέσα σε όλες τις αναποδιές και δεν αποθαρρύνθηκε από τις αποτυχίες του και εάν απελπιζόταν ήθελε πάλι να ορθοποδήσει και στη συνέχεια να πάρει τη σημαία στα δυνατά του χέρια. Πώς θέλουμε να μιλάμε για αυτό σήμερα; Σήμερα έχουμε έναν αντίπαλο μπροστά μας, ο οποίος μπορεί να έχει τεράστια αριθμητική υπεροχή. Αλλά θα τον ανταγωνιστούμε τουλάχιστον σε αριθμούς μέχρι την άνοιξη. Και με την δύναμη πυρός θα τον ξαναχτυπήσουμε. Η ώρα μας θα ξανάρθει. Και έτσι θα γίνει παντού. Πάνω απ' όλα όμως σήμερα έχουμε συμμάχους. Επίσης, δεν είναι πλέον η εποχή του Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτό που καταφέρνει η Ιαπωνία μόνο στην Ανατολή, είναι, για εμάς, πέρα από κάθε αξιολόγηση. Σε εμάς δεν απομένει κανένας άλλος δρόμος εκτός από τον δρόμο του αγώνα και τον δρόμο της επιτυχίας. Μπορεί να είναι δύσκολος ή μπορεί να είναι εύκολος, ποτέ όμως δεν θα είναι πιο δύσκολος από τους αγώνες των προγόνων μας. Δεν θα είναι καθόλου πιο εύκολος από εδώ και πέρα και δεν πρέπει να περιμένουμε ότι θα είναι λιγότερο δύσκολος από το έργο που είχαμε κατά τις τελευταίες μάχες. Με αυτόν τον τρόπο, ανταποκρινόμαστε πραγματικά σε όλες τις θυσίες που κάνουν οι στρατιώτες μας. Ποιος μπορεί να το καταλάβει αυτό καλύτερα από εμένα, που κι εγώ κάποτε ήμουν στρατιώτης. Ακόμα και σήμερα νιώθω σαν ο πρώτος τυφεκιοφόρος του Ράιχ. Την εποχή που ήμουν κι εγώ απλός τυφεκιοφόρος έκανα το καθήκον μου. Το εκπληρώνω το ίδιο και σήμερα αγόγγυστα. Αλλά καταλαβαίνω όλα τα δεινά των συντρόφων μου, ξέρω τα πάντα για αυτούς. Γι' αυτό δεν μπορώ και δεν θέλω να χρησιμοποιήσω καμία φράση. Δεν θα την καταλάβουν. Μπορώ όμως να τους πω μόνο ένα πράγμα, η πατρίδα γνωρίζει τι περνάν. Η πατρίδα μπορεί κάλλιστα να φανταστεί το τι σημαίνει να βρίσκεσαι στο χιόνι και τον πάγο στους 35, 38, 40, 42 βαθμούς Κελσίου κάτω από το μηδέν και να υπερασπίζεσαι αυτήν την πατρίδα. Επειδή όμως η πατρίδα το γνωρίζει

αυτό, θέλει και να κάνει ό, τι μπορεί για να τους διευκολύνει. Θέλει να δουλέψει και θα δουλέψει! Και πρέπει να της ζητήσω, Γερμανοί εθνοσύντροφοι στην πατρίδα, εργαστείτε, φτιάξτε όπλα και φτιάξτε κι άλλα πυρομαχικά! Μ' αυτό τον τρόπο σώζεται τις ζωές πάρα πολλών συντρόφων.

Εργάτες, φτιάξτε και δουλέψτε στα μεταφορικά μέσα μας, ώστε όλα να προωθηθούν στο μέτωπο. Τότε θα στηριχθεί το μέτωπο, τότε θα κάνει καθήκον του. Επομένως η γερμανική μας πατρίδα δεν θα χρειάζεται να προειδοποιηθεί και η προσευχή αυτού του διαβολικού ιερέα, που θέλει την Ευρώπη να τιμωρηθεί από τον μπολσεβικισμό, δεν θα εκπληρωθεί, αλλά θα εκπληρωθεί η προσευχή:

Κύριε Θεέ, δώσε μας τη δύναμη να διατηρήσουμε την ελευθερία μας, το λαό μας, τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας, όχι μόνο για εμάς τους Γερμανούς, αλλά και για τους άλλους λαούς της Ευρώπης. Διότι δεν είναι ένας πόλεμος που διεξάγουμε όλοι μας αυτή τη φορά μόνο για τον γερμανικό μας λαό, είναι ένας πόλεμος για όλη την Ευρώπη και επομένως πραγματικά για όλη την ανθρωπότητα.